

Frângerea pâinii

E. A. Bremicker

Ediția originală a cărții a fost publicată de editura Beröa; CH-8038 Zürich.

Traducere din limba germană cu permisiunea editurii.

Textele biblice au fost preluate din traducerea Bibliei GBV-1989.

ISBN 9783866982215

© GBV 2007 GBV-DILLENBURG

GmbH Eiershäuser Str.54 35713 Eschenburg Germany

Introducere

Fiecare creștin, care L-a primit pe Domnul Isus prin credință și dorește să trăiască împreună cu El, citind Cuvântul sau discutând cu alți credincioși, se va „confrunța” cu două întrebări, care îi vor cere mai devreme sau mai târziu să ia o decizie. Pe de o parte, este vorba despre botez, iar, pe de altă parte, despre frângerea pâinii.

În fiecare duminică, mulți creștini de pe acest pă-mânt se strâng pentru a frânge pâinea; atunci se gân-desc la Domnul Isus, care a împlinit lucrarea de pe cruce. Cu privire la acest lucru se ridică diferite în-trebări, la care dorim să aflăm un răspuns întemeiat pe Scriptură.

Semne materiale (vizibile)

Epoca creștină în care trăim, se deosebește de epoca legii, printre altele, prin faptul că este caracterizată nu de lucruri vizibile, ci de lucruri invizibile. Binecuvântările specific creștine sunt de natură duhovnicească și nu sunt constituite din valori materiale ca în vechiul legământ. Noi trăim prin credință, nu prin vedere. Desigur, Dumnezeu ne dăruiește și nouă binecuvântări materiale, dar binecuvântările specific creștine sunt de origine duhovnicească. Noi suntem binecuvântați cu „orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești, în Hristos” (Efeseni 1.3). Binecuvântările duhovnicești sunt binecuvântări pe care nu le poți atinge cu mâna, nici nu le poți vedea cu ochii, ci sunt binecuvântări care se savurează cu inima.

Totuși, Dumnezeu ne dă și în creștinism două semne materiale (palpabile, evidente), și anume botezul și frângerea pâinii. Cât de minunat este Dumnezeul nostru, care ne dă ceva vizibil, pe care să-l putem înțelege foarte bine! Apa, care se folosește la botez, și pâinea și vinul, care sunt semne ce amintesc de moartea Domnului, se găsesc peste tot pe acest pământ. Sensul și însemnătatea acestor semne pot fi ușor înțelese de fiecare de pe acest pământ.

Aceste semne (botezul și frângerea pâinii) au în comun faptul că vorbesc despre moarte. Botezul ne amintește de moartea Domnului Isus pentru noi, cu care noi ne facem una (ne identificăm). Frângerea pâinii ne amintește în fiecare primă zi a săptămânii tot de moartea Domnului Isus. El Și-a dat viața pentru noi, ca noi să putem trece din moarte la viață. Aceste două semne coincid prin faptul că niciunul dintre ele nu are o putere ascunsă sau mistică în el însuși. Sunt acțiuni exterioare (vizibile) și așa și rămân. Ele nu produc nicio schimbare în interiorul nostru. Nici prin botez și nici prin frângerea pâinii nu devenim alți oameni. Niciun om nu ajunge în cer numai pentru faptul că a fost botezat sau că a luat parte la frângerea pâinii. Nu! Amândouă semnele sunt semne exterioare, dar care au o profundă însemnătate duhovnicească.

Pe lângă aceste asemănări (puncte comune), deosebiri dintre botez și frângerea pâinii sunt foarte clare. Astfel, identificăm două mari deosebiri:

1) Botezul este o acțiune unică. El se face o dată la începutul drumului nostru de credință și nu se mai repetă. În schimb, frângerea pâinii este o acțiune care se repetă. Ca și primii creștini, o putem face în fiecare primă zi a săptămânii (duminica) în amintirea Domnului nostru.

2) Botezul are de-a face cu umblarea noastră personală. Aici este vorba despre a-L urma personal pe Domnul Isus, care astăzi este încă „Cel lepădat” în lumea aceasta. Frângerea pâinii are de-a face cu calea noastră comună în calitate de copii ai lui Dumnezeu. Desigur, frângerea pâinii are și o latură personală (a se vedea 1 Corinteni 11), dar rămâne adevărat faptul că întotdeauna frângem pâinea cu alții și nici-odată singuri. De aceea, ea este întotdeauna în legătură cu drumul nostru comun. Botezul este o lucrare, pentru care fiecare trebuie să se decidă personal și să-l facă.

Frângerea pâinii

Pe lângă botez, frângerea pâinii este a doua acțiune vizibilă, pe care noi, cei credincioși, o cunoaștem. Credincioșii se strâng pentru a mânca împreună din pâine și a bea din paharul eu vin, potrivit învățaturii Noului Testament. În creștinătate, frângerea pâinii este numită „cină”. Această expresie se deduce din faptul că, inițial, Domnul Isus a instituit cina seara (Matei 26.20) și, desigur, primii creștini au frânt pâinea seara (Faptele Apostolilor 20.11). Noul Testament numește această acțiune „Cina Domnului” (a se vedea 1 Corinteni 11.20) sau, în mod general, „frângerea pâinii” (a se vedea Faptele Apostolilor 2.42; 20.7). Strâns legat de acest sens este și gândul despre „Masa Domnului” (a se vedea 1 Corinteni 10.21).

Nu este un mijloc pentru mântuire

Pentru a preîntâmpina de la început o înțelegere greșită și care este foarte mult răspândită, dorim să subliniem că a mânca din pâine și a bea din pahar nu reprezintă un mijloc de a primi mântuirea; aceasta înseamnă că nu este un sacrament. Frângerea pâinii în sine nu are niciun efect, adică nu se produce nicio schimbare în acela care ia parte la această lucrare. Frângerea pâinii nu este ceva mistic, ceva tainic și nici nu se schimbă ceva în interiorul omului prin această acțiune. Desigur, acțiunea în sine are o importanță duhovnicească deosebită, la care am dori să cugetăm, dar repet: Biblia nu ne învață nicăieri că prin frângerea pâinii s-ar produce vreo schimbare în om.

Ca argument pentru asemenea gânduri eronate ar putea fi cuvintele Domnului Isus din Ioan 6. Acolo, El spune iudeilor: „Adevărat, adevărat vă spun, dacă nu mâncați trupul Fiului Omului și nu beți sângele Lui, n-aveți viață în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică” (Ioan 6. 53-54). Din context reiese clar că în acest loc nu este vorba despre Cina Domnului (care nu era încă instituită). Faptul că Domnul amintește aici trupul Său și sângele Său nu înseamnă deloc că se referă la cină. Nu! Expresia Domnului din Ioan 6 vrea să spună că noi,

oamenii, trebuie să acceptăm pentru noi perso-nal lucrarea Sa de la cruce (sângele Său vărsat, viața pe care Și-a dat-o la moarte), pe care urma să o îm-plinească. „A mânca trupul (carnea) Său" și „a bea sângele Său" înseamnă, în primul rând, a primi viața veșnică, iar apoi a hrăni această viață.

De asemenea, expresia folosită de Domnul în Matei 26.28, când a instituit cina, ar putea fi înțelea-sa greșit. El spune: „Beți toți din el, căci acesta este sângele Meu, al legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor." Dacă citim cu atenție, înțelegem că nu prin faptul că bem din **pahar** primim iertarea păcatelor, ci prin ceea ce reprezintă paharul, adică sângele Mântuitorului. Nu-mai credința în sângele vărsat pe cruce al Domnului Isus produce o schimbare lăuntrică în om și îi aduce **IERTAREA** păcatelor, mântuirea, pacea și siguranța veșnică. Acest gând este în deplină concordanță cu învăță-turile pe care ni le dă Noul Testament în alte locuri.

Frângerea pâinii în Noul Testament

Ceea ce am observat în legătură cu adevărul de-spre botez se potrivește foarte bine și în ceea ce pri-vește adevărul despre frângerea pâinii. Evangheliile ne arată instituirea Cinei, cartea Faptele Apostolilor ne relatează cum se adunau primii creștini pentru frângerea pâinii, iar în întâia epistolă către Corinteni găsim explicația acestei acțiuni:

a) În evangheliile găsim instituirea Cinei chiar de Însuși Domnul Isus. Primele trei evanghelii vorbesc despre aceasta; a treia, evanghelia după Luca, arată deosebirea foarte clară dintre Paște și Cina Domnu-lui. Cu siguranță, Dumnezeu vrea să ne spună ceva foarte important aici, de vreme ce Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a dat ucenicilor Săi Cina, despre aceasta relatându-se în trei evanghelii.

b) Faptele Apostolilor ne arată că primii creștini se strâneau pentru a frânge pâinea. Deja în capitolul 2, scriitorul constată că ucenicii „stăruiau" în frângerea pâinii (versetul 42) și că o făceau zilnic (versetul 46).

Mai târziu, devenise o practică faptul de a frânge pâinea în fiecare primă zi a săptămânii (a se vedea Faptele Apostolilor 20.7).

c) În întâia epistolă către Corinteni, apostolul Pavel, călăuzit de Duhul Sfânt, le explică celor din Corint însemnătatea profundă, duhovnicească a acestei simple lucrări. Este de remarcat faptul că toc-mai în această epistolă se vorbește despre frângerea pâinii. În această epistolă este vorba despre ordinea în cadrul unei adunări locale, despre viața noastră comună ca credincioși, așa cum ne-a așezat Dumne-zeu împreună (a se vedea 1 Corinteni 1.2). Frângerea pâinii nu are de-a face ca botezul cu umblarea noastră personală cu Domnul Isus, ci este strâns le-gată de calea noastră comună, de părtășie.

Înainte de a adânci aceste gânduri, doresc să citez câteva locuri din Scriptură, care sunt foarte

importante în legătură cu subiectul nostru:

- Luca 22.19-20: Și luând o pâine, a mulțumit, a frânt-o și le-a dat-o, zicând: «Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta în amintirea Mea!» Tot astfel le-a dat și paharul, după cină, zicând: «Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu, care se varsă pentru voi.»

- Faptele Apostolilor 2.42: Ei stăruiau în învăță-tura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni.

- 1 Corinteni 10.14-22: De aceea, iubiții mei, fugiți de idolatrie. Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată; judecați voi singuri ce spun. Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el o părtășie a sângelui lui Hristos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea o părtășie a trupului lui Hristos? Pentru că noi, care suntem mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, căci toți luăm parte la acea singură pâine. Uitați-vă la Israelul după trup: cei care mănâncă jertfele, nu sunt ei în părtășie cu altarul? Deci ce zic eu? Că un lucru jertfit idolilor este ceva? Sau că un idol este ceva? Dimpotrivă, ce jertfesc păgânii, jertfesc demonilor, și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți în părtășie cu demonii. Nu puteți să beți paharul Domnului și paharul demonilor; nu puteți să luați parte la masa Domnului și la masa demonilor. Sau vrem să provocăm pe Domnul la gelozie? Suntem noi mai tari decât El?

1 Corinteni 11.20-30: Când vă adunați, deci, în același loc, nu puteți să mâncați Cina Domnului, fiindcă atunci când mâncați, fiecare ia cina adusă de el, înaintea altuia; așa că unul este flămând, iar altul este beat. Ce? N-aveți case ca să mâncați și să beți acolo? Sau disprețuiți biserica lui Dumnezeu și dați de rușine pe cei care n-au? Ce să vă zic? Să vă laud? În privința aceasta nu vă laud. Căci am primit de la Domnul ce v-am și dat, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine și după ce a mulțumit, a frânt-o și a zis: Acesta este trupul Meu, dat pentru voi; să faceți lucrul acesta în amintirea Mea. Tot astfel, după cină, a luat paharul, zicând: Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta în amintirea Mea, ori de câte ori veți bea din el. Pentru că, de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El. De aceea, oricine mănâncă pâinea sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat cu privire la trupul și la sângele Domnului. Fiecare să se cerceteze pe sine însuși, și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și își bea o judecată împotriva lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului. Din cauza aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi și nu puțini adorm.

Două laturi diferite

Cu siguranță, apostolul Pavel a avut un scop bine definit atunci când a vorbit de două ori despre frân-gerea pâinii. Dacă vom compara aceste două texte, vom constata că, deși vorbesc despre

același lucru, totuși îl prezintă din două puncte de vedere diferite. În 1 Corinteni 10 este vorba despre Masa Domnului, iar în 1 Corinteni 11 este vorba despre Cina Domnului. În ambele texte este vorba despre frângerea pâinii, dar Duhul Sfânt dorește să ne prezinte două laturi, pe care fără să le despărțim trebuie să le diferențiem cu atenție.

Ambele laturi vorbesc despre privilegii (drepturi) și despre binecuvântări, dar în același timp amândouă vorbesc despre responsabilitate. În Scriptură, masa este deseori o imagine a părtășiei (a comuniunii). La o masă sunt mai mulți adunați și servesc, de exemplu, o mâncare. Acest lucru ne este prezentat în 1 Corinteni 10. Acolo este vorba despre părtășie. În calitate de credincioși, care luăm parte la frângerea pâinii, avem părtășie cu Domnul nostru, dar avem părtășie și unii cu alții. Acesta este unul dintre marile privilegii și binecuvântări, pe care îl putem avea ca creștini. Avem părtășie unii cu alții, și acest lucru îl exprimăm practic când suntem adunați în jurul Mesei Domnului pentru a frânge pâinea.

Și Cina Domnului ne vorbește despre binecuvântările noastre, dar aici stau în prim-plan binecuvântările personale. Este o binecuvântare personală pe o cale comună faptul că putem mânca din pâine și bea din pahar. Cine face aceasta își amintește de moartea Domnului și vestește moartea Sa; o face în amintirea Domnului.

Paralel cu binecuvântarea copiilor Săi, Dumnezeu le prezintă și responsabilitatea pe care o au și care se află în legătură cu binecuvântarea. Acest principiu este întâlnit deseori în Biblie și îl găsim și aici. Ambele texte din 1 Corinteni 10 și 11 ne prezintă, pe lângă binecuvântări, și responsabilitatea noastră. Acest lucru este sugerat prin titlul „Domnul”. Nu este Masa lui Hristos și Cina lui Hristos, ci este Masa Domnului și Cina Domnului. Când ne preocupăm cu frângerea pâinii, atunci nu ne oprim la privilegii (deși ele sunt minunate), ci recunoaștem foarte clar că Dumnezeu le pune în legătură cu responsabilitatea.

Această responsabilitate are la fel ca privilegiul de a lua parte la frângerea pâinii două laturi. În 1 Corinteni 10 este vorba despre părtășie și despre faptul că toți credincioșii formează împreună un singur Trup. Aici se pune întrebarea: Cu cine frângem noi pâinea? Răspunsul la această întrebare nu este lăsat la aprecierea fiecăruia, ci este vorba despre o responsabilitate comună. În 1 Corinteni 11 este prezentată latura personală; acolo se pune întrebarea: În ce mod mănânc pâinea? Binecuvântarea personală este condiționată de responsabilitatea personală. De aceea, apostolul Pavel îi îndeamnă pe corinteni în acest capitol: „Fiecare să se cerceteze pe sine însuși.”

Deci, frângerea pâinii are două laturi, pe care nu trebuie să le separăm una de cealaltă, ci trebuie să le diferențiem:

latura comună potrivit textului din 1 Corinteni 10 (Masa Domnului): împreună avem dorința să exprimăm ceea ce suntem, și anume că suntem una. Aceasta o facem prin faptul că frângem pâinea.

Avem părtășie unii cu alții. De acest privilegiu (de a putea lua parte la Masa Lui) este strâns legată o responsa-bilitate; este vorba despre responsabilitatea comună. Astfel, ne întrebăm: Cu cine putem să frângem pâinea?

Iatura personală potrivit textului din 1 Corinteni 11 (Cina Domnului): orice credincios, în mod personal, simte nevoia să se gândească la moartea Domnului. O face împreună cu alții și se bucură de acest lucru. De acest privilegiu personal este legată responsabilitatea personală, acest lucru referindu-se la modul în care o face: în chip vrednic sau în chip nevrednic.

Desigur, în ambele cazuri este vorba despre calea noastră comună. Aici există și binecuvântări perso-nale, și binecuvântări comune, iar de acestea se lea-gă și o responsabilitate personală, și una comună.

Pâinea și vinul

Cina Domnului este compusă din două „elemente”: pâinea și vinul. Așa a dat-o Domnul Isus uceni-cilor Săi, și tot așa o regăsim și în 1 Corinteni 11. Cele două „elemente” sunt simple simboluri, dar ele au o însemnătate profundă. Ce înseamnă acestea, ne explică Însuși Domnul Isus:

- pâinea: „Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi” (Luca 22.19). Pâinea vorbește despre trupul Domnului Isus, care a fost dat la moarte. El a fost gata să sufere moartea în locul nostru. La acest lucru ne gândim, când avem pâinea în fața noastră.

- vinul: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu, care se varsă pentru voi” (Luca 22.20).

Paharul ne amintește de sângele Domnului Isus, care s-a vărsat pe crucea de la Golgota. Este sângele ispășirii, sângele prin care am fost spălați de toate păcatele noastre și prin care avem pace cu Dumnezeu. În Vechiul Testament era valabil princi-piul: „În sânge este viață”; deci, și paharul cu vin ne amintește tot de moartea Domnului.

(Observație: atât în Luca 22, cât și în 1 Corinteni 11, sângele este văzut în legătură cu noul legământ. Aceasta nu înseamnă că noul legământ s-a încheiat cu credincioșii din timpul harului. Din Ieremia 31.31 știm că acest nou legământ va fi încheiat în viitor (în împărăția milenară) cu casa lui Israel. Dumnezeu nu S-a unit cu noi printr-un legământ, ci creștinii Îl cu-nosc pe El ca Tată. Dar sângele vărsat pe cruce este și bază pentru legământul cel nou încheiat cu Israel. Totuși, binecuvântările noului legământ sunt și bine-cuvântările noastre. Noi savurăm încă de acum re-zultatele noului legământ (2 Corinteni 3.6). De aceea, Domnul Isus amintește de noul legământ atunci când le dă ucenicilor paharul.)

În 1 Corinteni 10 și 11 ne este confirmată însemnătatea acestor simboluri. În învățăturile despre Ma-sa Domnului din capitolul 10 mai este amintit și un alt înțeles pe care îl are pâinea. Ea nu ne

amintește numai de trupul Domnului dat la moarte, ci, în același timp, ne arată și rezultatele minunate ale lucrării de pe cruce, și anume că acum toți credincioșii for-mează o unitate minunată. Credincioșii sunt „un Trup”, iar Hristos este Capul proslăvit. „Pentru că noi, care suntem mulți, suntem o singură pâine, un singur trup” (1 Corinteni 10. 17).

Să reținem: pâinea și vinul sunt doar simboluri. Ele nu se schimbă când sunt consumate și nici nu-l schimbă pe acela care le consumă. Când Domnul spune „acesta este trupul Meu” și „acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu”, atunci pâinea nu devine trupul Său și nici vinul nu devine sângele Său, ci pâinea simbolizează trupul Său, iar vinul simbolizează sângele Său.

Masa Domnului

Aș dori să mai spun ceva referitor la expresia „Masa Domnului”, care apare în Noul Testament numai în 1 Corinteni 10. Desigur, această expresie nu are nimic de-a face cu obiectul de mobilier (chiar dacă, din motive practice, pâinea și paharul se pun pe o masă), ci se referă la principii care sunt în legătură cu privilegiile comune, de care ne bucurăm, și cu responsabilități comune, cărora dorim să le corespundem.

Acest lucru îl putem clarifica printr-un exemplu din viața cotidiană. În orice familie în care sunt și copii, există câteva „reguli” de care trebuie să țină seama fiecare atunci când se află la masă. De exemplu: există regula ca înainte și după masă să se spună o rugăciune; sau ca după masă să se citească din Biblie sau din calendar; sau copiii să rămână la masă până când toți au terminat de mâncat etc. Aceste principii sunt și rămân întotdeauna valabile, indiferent de locul unde se servește masa: în bucătărie, în sufragerie sau în grădină. Chiar dacă sunt și musafiri prezenți și este necesar ca mâncarea să se servească la mai multe mese, principiile (regulile) casei rămân neschimbate. Transferând aceste imagini asupra subiectului nostru („Masa Domnului”), vom observa că există principii (reguli) care au aceeași valabilitate în orice loc unde credincioșii sunt adunați pentru a frânge pâinea.

Revenim la exemplul de mai sus și ne întrebăm: Cine stabilește într-o familie regulile la masă? Cu siguranță, putem spune că tatăl sau stăpânul casei este cel care le stabilește. Niciun musafir n-ar îndrăzni să încalce aceste reguli sau să introducă altele noi. Acum ne putem pune întrebarea: Cine stabilește regulile (principiile) la „Masa Domnului”? Răspunsul este simplu: Însuși Domnul! Nu noi hotărâm ce principii sunt valabile la Masa Domnului, ci însuși Domnul. Unde găsim aceste principii? În Cuvântul Său!

Concluzii

Domnul Isus Însuși a instituit Cina. Pâinea și vinul sunt semne ale morții Sale și ne amintesc de trupul Său, pe care l-a dat la moarte, precum și de sângele Său. Frângerea pâinii are două aspecte principale. Pe de o parte, vestim moartea Sa (aspectul personal), iar, pe de altă parte, exprimăm părtășia cu El, dar și părtășia între cei credincioși (aspectul co-mun). Ambele aspecte cuprind atât privilegii, cât și responsabilități. În continuare am dori să analizăm aceste principii și să abordăm problema și însemnătatea frângerii pâinii în viața credincioșilor sub forma a șapte întrebări, ca să înțelegem mai bine ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre caracterul frângerii pâinii, precum și despre modul strângerii laolaltă pentru frângerea pâinii.

Întrebarea 1: De ce frângem pâinea?

Dacă privim la practica multor creștini, această întrebare se pune de la sine. De fapt, de ce frângem pâinea? De obicei, această întrebare și-o pune acela care nu a făcut-o încă, dar poate și acela care o face deja de mult timp. Unele lucruri se perindă prin viața noastră de creștin fără ca noi să ne întrebăm și să fim conștienți de ce le facem. De aceea este de folos să cuge-tăm cu atenție și cu Biblia deschisă, de ce ne strângem duminică de duminică pentru a frânge pâinea.

La întrebarea „de ce” găsim mai multe răspunsuri:

Primul răspuns: un îndemn

Frângem pâinea, pentru că Domnul și Mântuitorul nostru ne îndeamnă să o facem. Acest răspuns ne încălzește inima pentru El. Noaptea, în care El a dat Cina ucenicilor Săi și le-a spus: „Să faceți lucrul acesta în amintirea Mea”, coincide cu aceea în care a fost trădat și vândut într-un mod atât de rușinos. Dacă urmărim textul din Luca 22, vedem că Cel care rostea aceste cuvinte a fost Mântuitorul în viață pe pământ. Dacă privim textul din 1 Corinteni 11, atunci acolo a fost Fiul Omului înviat, viu și glorificat în cer, care i-a făcut apostolului Pavel o descoperire deosebită și i-a repetat de fapt ce a spus ucenicilor în acea seară. Pavel nu a auzit acestea nici de la apostoli, nici de la alții, ci lucrul acesta era atât de important, încât Însuși Domnul, ca Biruitorul înviat de la Golgota, i-a făcut o descoperire specială.

Să ne imaginăm scena din camera de sus: Domnul Isus Se afla la masă împreună cu ucenicii Săi. Înaintea Sa stătea lucrarea pe care urma să o împlinească. El cunoștea toate suferințele în legătură cu aceasta. Știa că momentul când Își va da viața este foarte aproape. Atunci a luat pâinea, a

mulțumit, a frânt-o și a dat-o ucenicilor, rostind cuvintele: „Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi.” Ce dragoste exprimă Mântuitorul prin cuvintele Sale, iar dovada acestei dragoste avea să o arate pe cruce! Apoi a adăugat cuvinte de o profundă însemnătate: „Să faceți lucrul acesta în amintirea Mea.” Oare nu ar vrea parcă să spună: „Vedeți ce dragoste am față de voi? Sunt gata să-Mi dau chiar viața pentru voi”? Nu este acesta un apel la dragostea ucenicilor Săi, când le spune: „Să faceți aceasta în amintirea Mea”? Nu este oare o bucurie să-I dăm un răspuns la dragostea Sa? Oare nu este aceasta o moștenire sfântă lăsată de El? Oare nu vrem să-I facem această bucurie și să frângem pâinea în amintirea Sa?

Odată au venit la Domnul Isus zece leproși cu rugămintea să fie vindecați. Toți zece au fost vindecați, dar numai unul singur s-a întors la Binefăcăto-rul său, I-a căzut la picioare și I-a mulțumit pentru binefacere. Cât de mult S-a bucurat Domnul Isus! Dar nu se simte o undă de dezamăgire și tristețe în întrebarea Domnului: „Oare n-au fost curățiți toți zece? Dar cei nouă unde sunt?” (Luca 17.17). Cărui grup îi aparținem, tu și eu? Celor nouă, care au fost mulțumiți că au fost răscumpărați și iertați, sau ace-lui unul singur, care nu s-a mulțumit doar cu atât, ci a dorit să-și arate recunoștința față de Mântuitorul Său? Întrebarea Domnului rămâne încă deschisă: Dar cei nouă unde sunt?

Unii desemnează cuvintele Domnului ca fiind o poruncă, pe care ar trebui să o împlinim. Alții văd în îndemnul Domnului („Să faceți aceasta în amintirea Mea”) o ultimă dorință a Sa. De aceea deseori se vor-bește despre împlinirea „ultimei dorințe” a Domnu-lui. Ambele expresii (poruncă, respectiv dorință) nu par să reflecte în întregime adevăratul sens. Pe de o parte, aici nu avem de a face cu un stăpânitor care dă porunci sau ordine, ci Îl avem în față pe Mântuitorul care era pe cale să-Și dea viața. Pe de altă parte, ră-mâne sub semnul întrebării dacă într-adevăr poate fi vorba de ultima dorință dinaintea morții Sale, întru-cât termenul de „dorință” este mult prea slab (irelevant), deoarece dorința pare să fie neobligatorie. O dorință poate fi împlinită sau nu. Cu siguranță, Dom-nul nu a dorit să se înțeleagă așa. Este vorba de un apel (un îndemn), și, fără îndoială, Domnul așteaptă să împlinim acest îndemn al Lui, dar nu prin con-strângere sau sub presiune, ci dintr-o dragoste de bunăvoie față de El, Mântuitorul și Salvatorul nos-tru. Dacă inimile noastre bat pentru El, atunci nici nu putem altfel, decât să dăm ascultare îndemnului Său.

Al doilea răspuns: părtășie cu Domnul

Prin frângerea pâinii dorim să arătăm că avem părtășie cu Cel răstignit. Apostolul Pavel scrie corintenilor: „Paharul binecuvântării, pe care îl binecu-vântăm, nu este el o părtășie a sângelui lui Hristos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea o părtășie a tru-pului lui Hristos?” (1 Corinteni 10.16). Desigur, păr-tășia noastră cu El se bazează pe sângele Său vărsat și pe viața (trupul) pe care

a dat-o. Dar la fel de adevărat este și mie mi se pare că acesta este gân-dul primordial aici că la frângerea pâinii noi mărtu-risim și dăm o dovadă clară și vizibilă că suntem uniți cu El, deci că avem părtășie cu El. Când bem din pahar și mâncăm din pâine, exprimăm faptul că avem părtășie cu sângele Său (paharul) și cu trupul Său (pâinea). Putem spune că aici pe pământ ne facem una cu Hristos care a murit. Fără îndoială, pen-tru El este o bucurie deosebită, când aici pe acest pă-mânt, unde a stat crucea Sa, găsește din aceia cărora nu le este rușine să mărturisească deschis părtășia lor cu El.

Este important să observăm că prin acțiunea de a bea din pahar și de a mânca din pâine exprimăm părtășia noastră cu El; dar prin acțiunea în sine nu suntem aduși în părtășie cu El. Pavel scrie în 1 Corinteni 1.9: „Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat la păr-tășia cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru." Fie-care, care a primit prin credință pentru sine lucrarea Domnului Isus, este chemat de Dumnezeu în această comuniune (părtășie). Frângerea pâinii nu are de a face într-un mod direct cu aceasta. Deci, prin frânge-rea pâinii nu suntem aduși în părtășie, dar mărturi-sim în mod public despre ea, atunci când suntem îm-preună la Masa Domnului ca să vestim moartea Sa.

Al treilea răspuns: părtășie unii cu alții

Prin frângerea pâinii exprimăm că toți credincioșii de pe fața pământului sunt în părtășie și formează o unitate. Și acest gând este tot în strânsă legătură cu Masa Domnului. Pavel scrie: „Pentru că noi, care sun-tem mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, căci toți luăm parte la acea singură pâine" (1 Corinteni 10.17). Pentru noi este o bucurie deosebită să expri-măm această unitate. Domnul Isus a venit ca să adune într-un singur Trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți. Chiar dacă această unitate a copiilor lui Dumnezeu prin necredincioșia și vina noastră nu mai este văzută astăzi, ea totuși există în ochii lui Dumnezeu, și noi avem o ocazie unică să o mărturisim, dacă vestim împreună moartea Domnului la Masa Sa, conform princi-piilor Bibliei. Pâinea nu vorbește numai despre trupul Său pe care l-a dat la moarte, ci și despre unitatea co-piilor lui Dumnezeu. Împreună formăm acest un singur Trup, care este simbolizat prin pâine.

Prin faptul că mâncăm din această pâine mărturi-sim ceea ce suntem, și anume că suntem una. Este o realitate dorită de Dumnezeu, ca Adunarea să repre-zinte acest unic Trup (a se vedea Efeseni 4.4). Noi nu trebuie să facem această unitate, pentru că ea există. Când Duhul Sfânt a coborât pe acest pământ în ziua de Rusalii, n-a luat în posesie numai pe fie-care credincios în parte, al cărui trup este astăzi locuința Duhului Sfânt (a se vedea 1 Corinteni 6.19), ci a venit și ca să locuiască în Adunare (care este formată din toți cei născuți din nou de pe pământ) (1 Corinteni 3.16; Efeseni 2.22). Ziua Cincizecimii a devenit astfel momentul de naștere al Adunării: „Căci printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur trup" (1 Corinteni 12.13). Unitatea, pe care o

exprimăm prin frângerea pâinii, este tocmai rezultatul lucrării Duhului Sfânt. Deci, nu noi facem această unitate, ci noi o mărturisim la Masa Domnului și ne străduim să o păstrăm în legătura păcii (Efeseni 4.3).

De fapt, această unitate îi cuprinde pe toți credincioșii, care la un moment dat sunt în viață pe acest pământ. Desigur, nu este posibil ca toți credincioșii de pe întreg pământul să se strângă împreună, ca această unitate să devină vizibilă. De aceea, această unitate este exprimată local, atunci când adunarea se adună într-un loc geografic bine localizat ca să frângă pâinea. Astfel, Pavel le scrie corintenilor despre aceasta: „Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare în parte mădularele Lui” (1 Corinteni 12.27); aceasta înseamnă: adunarea locală (atunci, din Corint) este expresia în-tregii Adunări de pe întreg pământul. A înțelege acest lucru este foarte important și de însemnătate practică atunci când este vorba să fie recunoscută hotărârea unei adunări locale în alte adunări. O adunare acționează întotdeauna și în numele celorlalte adunări. De aceea, hotărârile care sunt luate de o adunare, care se strânge în Numele Domnului Isus, vor fi recunoscute și de celelalte adunări de pe întreg pământul.

Deci, părtășia noastră nu este numai pe verticală, aceasta înseamnă în sus cu Domnul nostru, ci și pe orizontală, aceasta însemnând între noi. Am fost aduși într-o deplină părtășie unii cu alții. Este o mare bucurie și, în același timp, un mare privilegiu, să mărturisim această părtășie la Masa Domnului, dar, în același timp, acest privilegiu este în legătură cu o mare responsabilitate. Dacă dorim să exprimăm această unitate, putem să o facem numai dacă mergem practic în unitate pe calea noastră unii cu alții și, în același timp, recunoaștem practic această unitate. Dacă dorim să exprimăm această părtășie la frângerea pâinii, înseamnă că nu putem să frângem pâinea cu orice credincios. Nu putem să oscilăm înapoi și încolo între diferite grupări creștine, care nu sunt în deplină părtășie între ele și care nu se strâng pe temeiul unității unui singur Trup; este vorba despre aceia care nu înțeleg strângerea lor laolaltă ca fiind o expresie a unității întregii Adunări de pe pământ.

Al patrulea răspuns: vestim moartea Sa

Noi frângem pâinea, pentru ca prin acțiunea de a mânca și a bea să vestim moartea Domnului. Acest gând este în strânsă legătură cu Cina Domnului, așa cum este prezentată în 1 Corinteni 11. Pavel scrie acolo: „Pentru că, de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul acesta vestiți moartea Domnului, până va veni El” (1 Corinteni 11.26). Deci, ne strângem laolaltă și pentru a vesti moartea Domnului. Acesta este un mare privilegiu, care îi dă întregii strângeri laolaltă, pe lângă bucuria inimii, și un caracter solemn. Este vorba despre moartea pe cruce a Mântuitorului nostru, moarte pe care a suferit-o din cauza păcatelor noastre. Noi nu vestim în primul rând

biru-ința și învierea Sa (deși nu putem despărți acestea de lucrarea de pe cruce), ci ne gândim la moartea Sa și o vestim prin acțiunea de a mânca din pâine și a bea din pahar. Într-o lume care nu-L dorește, Domnul găsește din aceia chiar dacă sunt puțini care se gândesc în acest mod la El.

Acum se pune întrebarea: Cui vestim, de fapt, moartea Domnului? Sunt ferm convins că, în primul rând, o facem înaintea lui Dumnezeu și a Domnului nostru; apoi, o facem și înaintea îngerilor, iar, în cele din urmă, și înaintea oamenilor. În străngerile noastre laolaltă ne amintim câteodată, că pe acest pământ ne gândim într-un mod nedeșăvârșit la Domnul nostru și că în cer o vom face într-un mod desăvârșit, în slavă și în putere.

Mai există ceva în străngerile noastre laolaltă pentru frângerea pâinii, care durează numai atât timp cât suntem pe acest pământ, și anume faptul că o facem înaintea ochilor lumii acesteia, care nici atunci nu L-a dorit și nici astăzi nu vrea să audă de El. Când vom ajunge la țintă și vom sta în jurul tronului Domnului nostru, Îi vom aduce pe veci mulțumire și adorare. Atunci o vom face fiind înconjurați de îngerii Săi. Acum o facem în mijlocul dușmanilor Săi, în mijlocul unor oameni care Îl resping. Dumnezeu pri-vește din cer pe pământ. El vede motivațiile oamenilor. El vede faptele Sale care, în marea lor majoritate, trec indiferente și reci pe lângă lucrarea Fiului Său. Dar apoi îi vede și pe unii care se adună în mijlocul lumii, ca să se preocupe cu Golgota. Ei sunt mereu interesați de ceea ce s-a întâmplat la Golgota și își ridică ochii în adorare spre Mielul lui Dumnezeu care a fost înjunghiat acolo. Ne putem imagina ce înseamnă aceasta pentru Dumnezeu? Noi suntem așa de mult interesați de ce folos ne poate aduce nouă aceasta; dar să ne întoarcem privirile de la noi și să ne gândim ce semnificație are pentru Dumnezeu faptul că oamenii sunt preocupați cu ce este important pentru El. Cu câtă plăcere a privit Dumnezeu la Golgota! Cât de mult a fost El glorificat acolo! Acum, El Se bucură când găsește oameni ca tine și ca mine, care își îndreaptă întregul lor interes spre Golgota și care, prin frângerea pâinii, vestesc moartea Domnului.

Concluzii

La întrebarea „De ce?” am găsit patru răspunsuri:

- a) Este un îndemn al Domnului nostru adresat ucenicilor Săi înaintea suferințelor și a morții pe care avea să le sufere. De aceea, pentru noi este o bucurie ca să împlinim acest îndemn.
- b) Prin frângerea pâinii exprimăm că avem părtășie cu Domnul nostru și că suntem uniți cu El, Cel răstignit.
- c) Prin frângerea pâinii exprimăm că avem părtășie unii cu alții. Împreună cu toți cei născuți din nou de pe pământ formăm un singur Trup.
- d) Vestim moartea Domnului în lume și înaintea lumii, care atunci L-a respins și care și astăzi încă Îl refuză.

Întrebarea 2: Unde frângem pâinea?

Poate nu ne-am preocupat niciodată atent cu această întrebare. Poate chiar la prima vedere ni se pare că ar fi o întrebare simplă. Dar nu este! Dacă ne vom preocupa mai mult cu ceea ce spune Biblia de-spre aceasta și cum arată în practica multor creștini, atunci merită osteneala de a cerceta această întrebare în lumina Cuvântului lui Dumnezeu.

În strânsă legătură cu adunarea locală

Să anticipăm răspunsul: frângerea pâinii este în strânsă legătură cu adunarea locală și, potrivit gândurilor lui Dumnezeu, nu poate fi despărțită niciodată de ea.

Dacă citim cu atenție și în context 1 Corinteni 11, remarcăm cât de mult subliniază apostolul gândul că cei din Corint se strâneau laolaltă. Nu este niciun alt text biblic, în care acest gând să fie așa de mult repetat:

versetul 17: corintenii se adunau laolaltă (din păca-te, nu spre mai bine, ci spre mai rău, dar se adunau);

versetul 18: corintenii se strâneau ca adunare;

versetul 20: se adunau în același loc. Este vorba despre adunarea locală din Corint. Deși existau deja dezbinări și certuri între ei, ei totuși se adunau într-un singur loc.

versetul 33: se adunau laolaltă ca să mănânce. Aici se face foarte clar referire la strângerea laolaltă pentru Cina Domnului care este descrisă în versetele precedente. Deci, corintenii se adunau special cu acest scop.

Ne-am putea întreba de unde știm atât de clar că este vorba despre adunarea din Corint, care se aduna în acest mod. 1 Corinteni 1.2 ne ajută să vedem acest lucru. Întreaga epistolă este adresată către „adunarea lui Dumnezeu, care este în Corint”, apoi este adăugat: „împreună cu toți cei care cheamă în vreun loc Numele Domnului nostru Isus Hristos.” Prin aceasta ne este clar că învățăturile date corintenilor sunt valabile și pentru noi; adevărul că toată Scriptura este dată de Dumnezeu spre învățătura și folosul nostru (a se vedea 2 Timotei 3.16) este confirmat în mod expres de Duhul Sfânt și în cazul primei epistole către Corinteni.

Faptul că învățătura despre Cina Domnului ne este dată în exclusivitate în această epistolă, în care în general este vorba despre ordinea în Adunarea lui Dumnezeu cu privire la strângerile laolaltă pe plan local, este un indiciu clar că nu putem separa frângerea pâinii de adunarea locală. Învățături despre botez am găsit, printre altele, și în epistola către Romani. Această epistolă se preocupă în mod deosebit cu drumul nostru personal și am văzut că botezul este un lucru personal.

Întâia epistolă către Corinteni se preocupă în mod deosebit cu drumul nostru comun. De aceea, aici găsim învățături despre calea noastră comună.

Un alt argument pentru faptul că nu putem despărți frângerea pâinii de adunarea locală, sunt învățăturile Domnului din Matei 18. Acolo ni se arată că și problema disciplinei (a lega și a dezlega, primirea și exclude-rea) se poate face numai în și de către adunarea locală. Numai ea are autoritatea (conferită de Domnul) de a lega și de a dezlega. Acest lucru este valabil și cu privire la primirea cuiva la frângerea pâinii, pentru că ea este expresia cea mai înaltă a părtășiei creștine. Cineva este exclus de la privilegiul părtășiei copiilor lui Dumnezeu din cauza unei comportări rele, iar apoi este re-primit dacă s-a căit de starea sa. Adunarea locală veghează asupra lucrurilor care se întâmplă în mijlocul ei, iar răul descoperit va fi tratat ca atare. În afara adunării locale, acest lucru nu este posibil.

Deci, nu putem frânge pâinea cu câțiva credincioși undeva în concediu, independent de adunarea locală care este strânsă în Numele Domnului Isus, pentru că astfel exercitarea disciplinei biblice nu ar fi posibilă, ea fiind legată și de faptul de a lua parte la frângerea pâinii. Frângerea pâinii se poate face numai în unitate și în părtășie cu adunarea locală. Să nu ne gândim și să nu acționăm într-un mod ușuratic privind principiile strângerii laolaltă, pentru că este vorba despre drepturile și cinstea Domnului la Masa Sa.

Dovezi din Vechiul Testament

La întrebarea noastră găsim răspuns și în Vechiul Testament. Deși acolo nu găsim nimic despre frângerea pâinii, putem totuși să aplicăm la noi principiile date de Dumnezeu poporului Său pământesc. 1 Corinteni 10.18 ne dă chiar dreptul de a lua Vechiul Testament ca punct de sprijin în ceea ce privește această întrebare. Pavel scrie acolo: „Uitați-vă la Israelul după trup.” Ceea ce era valabil pentru Israelul natural poate fi aplicat și la noi, dacă transpunem la noi sensul duhovnicesc. De aceea, tablourile Vechiului Testament ne pot ajuta să înțelegem mai bine principiile Noului Testament.

Pentru început ne oprim la Deuteronom 16. Acolo găsim întrebarea: Unde să fie jertfit Paștele? Versetul 2 ne arată că Dumnezeu avea o imagine foarte clară despre acest loc: „și să jertfești Paștele pentru Domnul Dumnezeul tău, din turma și din ci-reada ta, în locul pe care Domnul îl va alege ca să-Și așeze Numele acolo.” Versetele 5 și 6 ne arată că lui Dumnezeu nu Îi era indiferent unde făceau această lucrare. Există chiar și o interdicție foarte clară: „Nu vei jertfi Paștele în oricare din porțile tale...; ci în locul pe care îl va alege Domnul Dumnezeul tău ca să facă să locuiască Numele Său în el, acolo să jertfești Paștele.” Acest lucru era foarte clar și nu putea fi înțeles greșit.

Dumnezeu a ales odinioară un loc geografic, și anume templul din Ierusalim, și El a interzis ca

această lucrare să fie făcută în altă parte. Nimeni din popor nu avea îndreptățirea să spună: Eu aş dori să sărbătoresc Paştele, dar nu la Ierusalim, ci în alt loc.

Nu! Dumnezeu a definit bine locul şi l-a şi descris: era locul unde a dorit să lase să locuiască Numele Său. Paralela cu Noul Testament este evidentă. Nici noi nu putem să frângem pâinea unde vrem noi, ci acolo unde vrea Dumnezeu, în adunarea locală, unde Domnul este în mijlocul acelor care sunt adunaţi în Numele Său.

Paştele este o imagine cunoscută în Vechiul Testament. În general, putem deosebi trei aspecte principale ale Paştelui, aplicabile şi la noi:

Paştele vorbeşte despre Golgota: „Căci Hristos, Paştele nostru, a fost jertfit" (1 Corinteni 5.7).

Paştele ne arată cum găseşte un om ocrotire sub sângele Mielului lui Dumnezeu (a se vedea 1 Petru 1.19).

Paştele, care se repeta în fiecare an, ne oferă mai multe puncte comune cu Cina Domnului.

Bineînţeles, Cina Domnului nu se poate confunda cu Paştele. Noi nu sărbătorim Paştele, ci frângem pâinea. Dar în învăţăturile despre Paşte găsim indici, pe care le putem aplica şi noi. Există diferenţe, dar există şi paralele şi legături foarte clare, iar una dintre acestea o avem aici, în faţa noastră.

Paştele nu era permis să fie sărbătorit în niciuna din porţile Israelului, ci în locul unde Dumnezeu dorea să lase să locuiască Numele Său. Noi nu putem frânge pâinea în familie, în cercul de prieteni sau în cu câţiva credincioşi în timpul concediului în locul în care ne aflăm, ci o facem acolo unde Domnul a promis că va fi în mijloc: în adunarea locală. Frânge-rea pâinii se desfăşoară în acest loc, care pentru noi nu este unul geografic, ci unul duhovnicesc. Este vorba despre principiile potrivit cărora ne strângem laolaltă. În Matei 18.20, Domnul Isus a promis ucenicilor Săi că va fi în mijloc acolo unde doi sau trei vor fi adunaţi în Numele Său. Acolo deci ne adunăm ca să frângem pâinea.

Dovezi din Noul Testament

De fapt, aceste lucruri le găsim şi în practica primilor creştini. Nicăieri nu citim, de exemplu, că apostolul Pavel, pe când era în călătorie cu colaboratorii săi, ar fi frânt pâinea în afara unei adunări locale. Din contră, locul citat deja mai sus din Faptele Apostolilor 20.7 ne arată că el, deşi se grăbea foarte tare, a aştep-tat în Troa ca să frângă pâinea cu fraţii din adunarea locală. El nu a plecat înainte de duminică, pentru a frânge pâinea undeva pe drum cu prietenii săi.

Concluzii

Potrivit învățăturii biblice, frângerea pâinii este în strânsă legătură cu adunarea locală. Acolo unde suntem adunați pentru Numele Său și El este în mijloc, numai acolo este locul unde se frânge pâinea. A face altfel este împotriva gândurilor lui Dumnezeu. Tragem această concluzie din învățăturile Noului Testament, din imaginile Vechiului Testament și din practica primilor creștini.

Întrebarea 3: Ce facem la frângerea pâinii?

Răspunsul la această întrebare se referă la desfășurarea strângerii laolaltă, când credincioșii sunt adunați ca să frângă pâinea.

Nu este o liturghie

Mai întâi vrem să ne aducem aminte că Biblia nu dă nicio indicație directă și precisă despre modul în care ar trebui să se desfășoare o asemenea strângere laolaltă, iar acest lucru ne face o mare bucurie. Dumnezeu nu vrea să ne îngrădească, ci ne dă libertatea Duhului. Biblia nu cunoaște nicio liturghie. Nici noi n-ar trebui să cunoaștem vreuna, nici măcar una ne-scrisă. Acolo unde lucrează Duhul Domnului, este libertate deplină. Nimeni nu ne prescrie că o asemenea strângere laolaltă trebuie să înceapă cu o cântare, cu o rugăciune sau cu citirea unui text biblic. Nimeni nu ne prescrie cum trebuie să se încheie o asemenea oră. Nimeni nu ne prescrie care frați ar trebui să participe activ rostind o rugăciune, propunând o cântare sau citind un text biblic. Nimeni nu ne prescrie dacă adorarea începe cu Tatăl sau cu Fiul. Dar analiza acestor aspecte trebuie făcută cu mare precauție. Duhul ne dă libertate în aceste lucruri și putem să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta. Nici măcar rugăciunea Domnului, pe care a rostit-o la instituirea Cinei în prezența ucenicilor, nu ne este transmisă, ci se spune numai că El a mulțumit, dar ceea ce a spus concret nu ni se face cunoscut. Dacă ar fi fost altfel, am fi fost supuși pericolului de a rosti această rugăciune într-un mod inconștient.

Este o slujbă pentru Dumnezeu

Nu există deci nicio liturghie, dar strângerea laolaltă pentru frângerea pâinii are un caracter căruia dorim să-i corespundem din toată inima. Este caracterul slujbei pentru Dumnezeu. Ne strângem laolaltă ca împreună să-I slujim lui Dumnezeu și să-I aducem ceva. În creștinism, prin slujba pentru Dumnezeu se înțelege în general altceva. Cineva poate spune că merge la slujba pentru Dumnezeu, prin aceasta referindu-se la o predică ce ar putea fi auzită. Dar acest lucru nu este corect. A asculta o predică nu este o lucrare prin care slujim lui Dumnezeu, ci este o lucrare în

folosul nos-tru. Desigur, și aceasta își are locul ei în viața unei adunări locale (a se vedea 1 Corinteni 14), dar nu este tematica de aici. Nicăieri în Biblie nu există vreun indiciu că am putea uni frângerea pâinii cu o predică. Frângerea pâinii este o vestire (vestim moartea Domnului), dar nu prin cuvintele pe care le rostim în acel moment, ci prin acțiunea în sine.

Slujba pentru Dumnezeu în sensul ei adevărat vrea să spună că noi Îi aducem lui Dumnezeu ceva, și tocmai aceasta facem atunci când ne adunăm pentru a frânge pâinea. Potrivit textului din 1 Petru 2.5, noi Îi aducem lui Dumnezeu „jertfe duhovnicești, plăcu-te lui Dumnezeu prin Isus Hristos”, adică suntem preocupați cu lucrarea împlinită de Domnul nostru la Golgota. Împreună cu Tatăl ne bucurăm de ceea ce a făcut Fiul acolo. În legătură cu acest aspect sunt jertfele de laudă (Evrei 13.15) pe care le aducem lui Dumnezeu. În Ioan 4 citim cunoscutele cuvinte: Ta-tăl caută închinători care Îl adoră în duh și în adevăr (Ioan 4. 23). Aceștia sunt oameni care Îl admiră și Îl adoră. Când ne strângem ca adunare ca să frângem pâinea, atunci prin cântări, texte biblice și rugăciuni Îl avem pe Domnul Isus înaintea ochilor noștri. Ne gândim la El și la lucrarea Sa, și aceasta ne conduce spre adorare. În acest fel Îi slujim lui Dumnezeu, dar nu ascultăm nicio predică.

Într-o societate egoistă, orice acțiune omenească se orientează tot mai mult spre întrebarea: „Cu ce mă aleg eu când fac ceva?” Din nefericire, și noi creștii-nii suntem în pericol să gândim sau să ne punem această întrebare. Dar dacă exercităm o adevărată slujbă pentru Dumnezeu, atunci nu ne punem între-barea: „Ce folos avem noi?”, ci dorința noastră este să aducem Tatălui ceea ce dorește inima Sa. Știm bine și am experimentat de multe ori faptul că Dumnezeu, după o asemenea strângere laolaltă, nu ne-a lăsat să plecăm cu inimile goale acasă, dar acesta este un alt aspect. Hotărâtor este că noi, când frângem pâinea, nu o facem în primul rând spre folosul nostru, ci ca să împlinim slujba pentru Dumnezeu, prin care Dumnezeu este glorificat.

Mulțumire

Strângerea laolaltă pentru frângerea pâinii poartă caracterul mulțumirii. Luca 22.19 ne spune că Dom-nul Isus, după ce a luat pâinea, a mulțumit, iar acest lucru ne este adeverit în 1 Corinteni 11.24. Noi nu ne întâlnim ca sa aducem lui Dumnezeu rugăciunile și cererile noastre. Desigur, și acestea își au locul lor în viața unei adunări locale, dar nu sunt scopul strân-gerii laolaltă pentru frângerea pâinii. Nu! Noi nu-L rugăm pe Domnul pentru ceva, ci Îi mulțumim, Îi lăudăm, Îi binecuvântăm Numele Său glorios și Îi aducem adorarea inimilor noastre. Noi exprimăm toate acestea prin rugăciune, prin cântări sau prin versetele biblice citite, și simțim acestea în inimile și în gândurile noastre.

Să ne gândim că aici mulțumirea este esențială. În concordanță cu aceasta este și expresia din 1 Corinteni 10.16: „paharul binecuvântării, pe care-l bi-necuvântăm.” Aceasta nu înseamnă altceva

decât că pentru noi este un pahar al mulțumirii și al bucuriei, pentru care mulțumim. „A binecuvânta” înseamnă aici, de fapt, „a mulțumi”.

Și Matei relatează în evanghelia sa despre o cân-tare de laudă, pe care Domnul și ucenicii Săi au cântat-o înainte de a merge mai departe (Matei 26.30). Mulțumirea nu se referă deci numai la rugăciuni ros-tite, ci și la cântările pe care le cântăm împreună. Există cântări creștine de laudă și de mulțumire, pe care le putem intona pentru a-L lăuda pe Mântuitorul nostru.

Punctul culminant al mulțumirii este, fără îndoială, momentul frângerii pâinii în sine. Domnul Isus a mulțumit de două ori, o dată pentru pâine și o dată pentru pahar. Așa ne relatează evangheliile, iar acest lucru este confirmat și de 1 Corinteni 11. Cu sigu-ranță, este corect dacă și noi facem la fel, adică unul și același frate mulțumește mai întâi pentru pâine și apoi pentru pahar. Chiar dacă în Noul Testament nu avem indicații precise în acest sens, iar noi tocmai de aceea nu putem impune reguli, este cu siguranță bine să rămânem la această ordine simplă. Toate ver-setele care vorbesc despre Cina Domnului, ne pre-zintă pâinea și paharul ca o unitate inseparabilă; amândouă vorbesc despre moartea Domnului pe care noi o vestim.

În amintirea Sa

„Să faceți lucrul acesta în amintirea Mea” (Luca 22.19). Acestea sunt cuvintele Domnului adresate ucenicilor Săi. El Însuși stă în centrul gândurilor noastre. Noi ne gândim la El, care, ca Mielul lui Dumnezeu, S-a așezat de bunăvoie pe altarul jertfei, ca să meargă la moarte. Nu ne gândim atât de mult la mântuirea și binecuvântările noastre, deși nu pu-tem și nici nu vrem să le excludem. Dar nu folosul nostru este punctul central. Noi ne gândim la El.

În acest loc din Scriptură recunoaștem o deosebi-re clară față de sărbătoarea Paștelor. În ciuda tuturor paralelelor pe care le descoperim și a tuturor aplica-țiilor pe care le putem face, rămâne totuși adevărat faptul că poporul Israel, la sărbătoarea anuală a Paștelor, își aducea aminte de mântuirea (eliberarea) lui din Egipt. Dar când ne adunăm pentru Cina Domnu-lui, nu ne gândim în primul rând la mântuirea (salvarea) noastră, ci la Însuși Mântuitorul (Salvatorul). Gândurile noastre se îndreaptă spre Omul din mijloc, Cel care, pe crucea de la Golgota, a suferit atât de mult. Ne gândim la ceea ce noi, oamenii, I-am făcut Lui. Dar în mod deosebit ne amintim că El, în cele trei ore de întuneric, a strigat către Dumnezeuul Său și nu a primit niciun răspuns, pentru că Dumnezeu a trebuit să-L judece pentru vina și păcatele noastre. În fața inimilor noastre stă moartea Lui, moarte prin care Dumnezeu a fost așa de mult glorificat și a fă-cut pe dușmanii lui Dumnezeu să devină copii ai Săi. Nu ne impresionează de fiecare dată când Îl vedem așa?

Vestim moartea Sa

„Pentru că, de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul acesta vestiți moartea Domnului" (1 Corinteni 11.26). Aceasta este acțiunea centrală, atunci când ne adunăm ca credincioși la Masa Sa. Ne gân-dim la El și vestim moartea Sa.

Ce vestim? Moartea Sa! Nu ne strângem ca să vestim viața Sa, nici învierea Sa, nici înălțarea Sa la cer, nici revenirea Sa sau orice alt rezultat minunat al lucrării Sale. Toate acestea își au locul lor și, cu siguranță, nu le putem despărți de moartea Sa, dar punctul central pentru strângerea noastră laolaltă pentru frângerea pâinii este și rămâne Golgota. Ves-tim moartea Sa. Aceasta dă unei asemenea strângeri laolaltă caracterul ei adevărat. Dacă, de exemplu, în gândurile noastre în cea mai mare parte din timpul strângerii noastre laolaltă suntem preocupați cu veni-rea Sa pe pământ și cu viața Lui, pe care a dedicat-o lui Dumnezeu, și vedem moartea Sa numai ca pe un fel de „anexă", atunci nu am înțeles adevăratul sens al strângerii noastre laolaltă.

Același lucru este valabil și dacă suntem preocu-pați mai mult cu rezultatele lucrării Sale: mântuirea noastră și binecuvântările noastre. Nu trebuie să re-cunoaștem cu toții cât de greu ne vine să rămânem preocupați numai cu moartea Sa? Nu ni se întâmplă și nouă adesea ca ucenicilor, pe care Domnul a tre-buit să-i întrebe: „Un ceas n-ați putut să vegheați împreună cu Mine?" (Matei 26.40).

Încă o dată: Nu impunem reguli. Decursul unei asemenea strângeri laolaltă nu este „reglementat" în nici un fel, dar noi putem corespunde caracterului un-t i asemenea ore pe care ne-o prezintă Biblia.

Cine vestește moartea Sa? Numai aceia care real-mente mănâncă din pâine și beau din pahar. Numai prin simpla prezență într-o strângere laolaltă pentru frângerea pâinii, nu vestim moartea Sa. Noi vestim moartea Domnului numai printr-o participare activă la Cina Sa. Cu siguranță, și pentru copii este o mare binecuvântare, dacă participă regulat în adunarea lo-cală la momentul frângerii pâinii. Putem să încura-jăm părinții să-și aducă copiii încă de la o vârstă fra-gedă la aceste strângeri laolaltă.

Va veni timpul când tinerii vor trebui să ia o ho-tărăre personală, dacă doresc să răspundă invitației Domnului de a vesti moartea Lui în amintirea Sa. Domnul așteaptă aceasta.

A mânca și a bea

În legătură cu pâinea găsim două expresii. Pe de o parte, pâinea este frântă, pe de altă parte, ea este mâncată (1 Corinteni 10.16; 11.26). Despre pahar ni se spune numai că bem din el. În ce constă deosebirea dintre a frânge, pe de o parte, și a mânca (res-pectiv a bea), pe de altă parte? Domnul Isus a luat pâinea, a frânt-o și apoi a dat-o ucenicilor, îndemnându-i să o mănânce. Apoi

le-a dat paharul ca să bea din el. Nu prin frângerea pâinii, ci prin a mânca și a bea se vestește moartea Domnului.

În 1 Corinteni 10.16 se spune: „Pâinea pe care o frângem.” Desigur, un frate rostește mulțumirea și frânge pâinea, dar Cuvântul lui Dumnezeu spune to-tuși că „noi” o facem. Fratele deci o face reprezen-tând toată adunarea. Un frate efectuează acțiunea în sine de frângere (însoțită de mulțumire), și apoi fie-care în parte ia ceva din pâine și mănâncă, respectiv bea din pahar.

Permiteți-mi acum o indicație practică. Scrie foarte clar: „a mânca și a bea”. Corinteni au căzut într-o extremă, făcând din Cina Domnului o cină obișnuită, ca să-și potolească foamea și setea. Nu cumva cădem noi în extrema cealaltă, prin faptul că nu mai mănâcăm și nu mai bem corect, ci abia luăm o fărâma din pâine și abia sorbim din pahar?

Apoi se pune întrebarea referitoare la ordinea cronologică a acțiunilor: „a mânca și a bea”. În evanghelii și în 1 Corinteni 11, ordinea cronologică este: pâinea și paharul. În 1 Corinteni 10 este altfel; acolo este amintit prima dată paharul și apoi pâinea. Care este atunci ordinea corectă? Sau o putem schimba după bunul plac? Nici în această privință nu există o poruncă sau o interdicție explicită. Dar nu mă îndoiesc nicio clipă că, dacă am rămâne la ordi-ne cronologică istorică, am „acționa” potrivit gân-durilor lui Dumnezeu, aceasta însemnând prima dată pâinea și apoi paharul. Așa a făcut-o Domnul Isus Însuși, iar Pavel prezintă aceasta ca pe ceva primit astfel de la Domnul. De ce să ne abatem noi? Nu există niciun argument plauzibil în acest sens. Motivul, pentru care 1 Corinteni 10 prezintă o altă ordine, este că în acest pasaj este vorba despre baza părtășiei noastre cu Domnul și unii cu alții, iar în acest sens sângele se află bineînțeles pe primul loc. Decursul vizibil al strângerii laolaltă îl găsim în 1 Corinteni 11, iar acolo ordinea cronologică este ca în Luca 22. După această ordine ne orientăm și noi.

Nu este o sărbătoare

Unii copii ai lui Dumnezeu desemnează această strângere laolaltă ca fiind o sărbătoare sau spun că „sărbătoresc” Cina Domnului. Pentru a susține această desemnare ar exista probabil două motive:

În 1 Corinteni 5.8, Pavel spune că ar trebui să luăm parte la sărbătoare. Unii au pus aceasta în legătură cu Paștele, amintit mai sus, care face referire la Cina Domnului. Dar aici trebuie să ne gândim că expresia „sărbătoare” nu se referă la Paște, ci face referire la sărbătoarea Azimilor. Toată viața noastră ar trebui să fie o viață de despărțire de rău și de dăruire pentru Domnul, spre onoarea Sa. Aici nu se recu-noaște o legătură directă cu Cina Domnului.

În Vechiul Testament citim de repetate ori că poporul Israel „sărbătorea” Paștele. Dacă Paștele era jertfit anual, ca o amintire a ieșirii lor din Egipt, atunci aceasta era legată de o „sărbătoare” la

porunca expresă a lui Dumnezeu. Acest fapt nu îndreptățește ca expresia „sărbătoare” să fie transpusă direct în Noul Testament și pusă în legătură cu Cina Domnului.

În Noul Testament nu găsim expresia „sărbătoare” folosită sau asociată cu Cina Domnului. Cel mai bine este să rămânem la acele expresii pe care ni le dă Cu-vântul lui Dumnezeu, fără să exagerăm lucrurile.

Concluzii

Strângerea laolaltă pentru frângerea pâinii nu este reglementată prin prescripții, dar ea are un caracter căruia dorim să-i corespundem. Ne strângem ca să-I aducem lui Dumnezeu ceva, și anume mulțumire și adorare. Punctul central al gândurilor noastre este lu-crarea Domnului de pe cruce. Nu ne strângem pentru a ne gândi la mântuirea (eliberarea) noastră, ci pen-tru a ne gândi la Salvatorul nostru. Prin faptul că mâncăm din pâine și bem din pahar, vestim moartea Sa. Nici venirea Sa pe acest pământ, nici viața Sa dedicată lui Dumnezeu, nici rezultatele minunate ale lucrării Sale nu stau în centrul preocupărilor noastre, ci numai moartea Sa de pe cruce.

Întrebarea 4: Când frângem pâinea?

Există o zi anume a săptămânii dorită de Dumnezeu în care să frângem pâinea? La această întrebare, Biblia nu ne dă o recomandare precisă, dar ne dă indicații foarte clare, din care ne putem da seama care sunt gândurile lui Dumnezeu. De exemplu, în Vechiul Testament, ziua în care trebuia să fie sărbătorit Paștele, era foarte clar precizată (a se vedea Leviticul 23.4-8). În Noul Testament nu găsim o prescripție clară și totuși suntem convinși că este după gândurile lui Dumnezeu dacă o facem duminica, prima zi a fiecărei săptămâni.

Practica primilor creștini

Aruncând o privire asupra practicii primilor creștini, vedem că la începutul mărturiei creștine pe acest pământ, pâinea a fost frântă cel puțin în Ierusalim în fiecare zi. Putem să înțelegem bine aceasta. Dra-gostea pentru Hristos era așa de mare, iar așteptarea revenirii Sale stătea așa de vie în inimile credincioși-lor, încât au frânt zilnic pâinea, ca să-și amintească de Acela care, cu câteva luni înainte, murise pe cru-ce pentru ei. Dar câțiva ani mai târziu vedem o altă practică. Întâmplarea amintită mai înainte din Fap-tele Apostolilor 20.7 ne conduce la Troa. Acolo ve-nise apostolul Pavel; era grăbit, pentru că dorea să ajungă repede în Ierusalim. Probabil, ajunsese acolo luna, pentru că a rămas șapte zile, până la următo-a rea primă zi a săptămânii, ca să frângă pâinea. Proba-bil, acești creștini obișnuiau să se strângă duminica pentru frângerea pâinii. Dacă și astăzi o

facem tot în prima zi a săptămânii, cu siguranță nu este greșit.

Indicații din epistole

Nu numai din practica primilor creștini deducem că putem pune frângerea pâinii în legătură cu ziua de duminică. Și în epistole găsim indicații indirecte re-feritoare la aceasta. De exemplu, ne gândim la 1 Co-rintenii 16.1-2. Acolo este vorba despre strângerea de bani, care nu trebuia să aibă loc după nevoi, ci Pavel îi îndeamnă pe corinteni să pună deoparte și să strân-gă în fiecare primă zi a săptămânii. Dacă punem acest gând în legătură cu Evrei 13.15-16, atunci imaginea devine completă. Textul din epistola către Evrei vorbește, pe de o parte, despre jertfe de laudă, iar, pe de altă parte, despre binefacere și dărnicie. Amândouă (lauda și binefacerea) sunt denumite ca fiind jertfe, în care Dumnezeu Își găsește plăcerea. Autorul epistolei adaugă aici: „pentru că lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac” (versetul 16). Aici este o legătură foarte clară între laudă, pe de o parte, și dăruire, pe de altă parte. Ca urmare, dacă, potrivit textului din 1 Petru 2.5, venim ca preoți sfinți în Locul Preasfânt, ca să aducem jertfe duhovnicești și aceasta este în strânsă legătură cu frângerea pâinii -, atunci putem să ne deschidem nu numai inima în adorare, ci și portofelul nostru, ca să dăm ceva și din punct de vedere material. Sunt jertfe plăcute lui Dumnezeu. Darul prin care filipenii i-au făcut apos-tolului Pavel bucurie, pe când era în închisoarea din Roma, este numit ca fiind „un miros de bună mireas-mă, o jertfă bine primită și plăcută lui Dumnezeu” (Filipeni 4.18).

Din toate acestea putem deduce că, dacă darurile materiale se strângeau duminica, atunci și cealaltă parte a jertfei și anume lauda și mulțumirea tre-buie adusă după gândurile lui Dumnezeu tot dumini-ca. De fapt, acest gând este adevărat și în Vechiul Testament. În Deuteronom 26.10 ni se arată că israelitul, când aducea lui Dumnezeu pârga roadelor pă-mântului, trebuia să cadă jos înaintea lui Dumnezeu și să I se închine.

De ce duminica?

Acum se pune întrebarea: De ce, de fapt, Duminica? De ce nu într-o altă zi a săptămânii? Răspunsul este foarte simplu. Prima zi a săptămânii era, după calendarul iudaic, a opta zi, iar această zi este, în limbajul simbolic al Vechiului Testament, ziua unui nou început. În Israel și sub lege era valabil principiul ca mai întâi omul să facă ceva și apoi să se odihnească în ultima zi a săptămânii. În epoca creș-tină este exact invers. Dumnezeu a început ceva nou. El ne dăruiește, prin lucrarea Domnului de pe cruce, răscumpărare și pace, fără ca noi să ne putem aduce aportul la aceasta. Nu este atunci clar că în prima zi a săptămânii, în ziua unui nou început, trebuie să vestim moartea Sa și să frângem pâinea?

Și, în afară de aceasta, prima zi a săptămânii este ziua învierii și a biruinței. În prima zi a săptămânii, ucenicii erau adunați în sala de sus și au auzit cuvin-tele Celui înviat: „Pace vouă!” (Ioan 20.19). În pri-ma zi a săptămânii a început o creație nouă, în care Hristos este întâiul născut. De aceea este potrivit ca în prima zi a săptămânii să ne adunăm pentru a ne aminti de El.

O altă întrebare: Este corect să ne strângem dumi-nică dimineața sau suntem mai aproape de Scriptură dacă ne strângem seara? Fără îndoială, sunt câteva argumente care ar susține ca frângerea pâinii să se facă seara. În Vechiul Testament, Paștele se sărbăto-rează seara. Instituirea Cinei de Însuși Domnul a avut loc tot seara (de aici și expresia cunoscută în crești-nism „cina”). Și primii creștini au frânt pâinea seara (a se vedea Faptele Apostolilor 20.7, 11).

Totuși, trebuie să avem în vedere faptul că pentru creștinii primei perioade, duminica era o zi normală de lucru. Iudeii credincioși erau legați de sabat ca fiind ziua „oficială” de odihnă și, ca atare, trebuiau să lucreze duminica, astfel că le rămânea numai du-minica seara să se strângă laolaltă. Abia mai târziu, creștinismul a declarat duminica drept ziua oficială de odihnă (sărbătoare). Aceasta explică de ce mulți creștini, în general, frâng pâinea duminică dimineața. Suntem convinși că aceasta Îi place și Domnului. Nu există nicio recomandare în acest sens, astfel că avem libertate în această privință. Dar nu este oare duminica dimineața mult mai potrivit să fim adunați ca adunare locală și să ne gândim la El? Seara, inimile și gândurile noastre sunt pline de lucrurile de peste zi, încât ne vine foarte greu să rămânem concentrați. În schimb, dimineața, mintea noastră este încă limpede.

Alte întrebări, care se pun în legătură cu aceasta, sunt: Trebuie să frângem pâinea în fiecare duminică? Nu este suficient să ne strângem pentru aceasta nu-mai o dată pe lună? Sau nu putem să o facem în fie-care zi, ca primii creștini? Repetăm: Biblia nu ne dă recomandări în acest sens, ci totul depinde de simță-mântul nostru duhovnicesc. Dar referitor la aceste întrebări, să ne gândim la următoarele: Să o facem mai des nu este împotriva Scripturii, dar ar cores-punde într-adevăr stării noastre lăuntrice și dăruirii noastre față de Hristos? Nu ar exista pericolul foarte mare că s-ar transforma într-o acțiune formală? Suntem într-adevăr așa de alipiți de Domnul nostru, în-cât inima noastră să ne susțină pe deplin ca să frângem pâinea în fiecare zi? Dar și invers: Ne putem imagina o duminică în care să nu ne gândim la su-ferințele Domnului și la biruința Lui pe cruce? Nu ne-ar lipsi ceva, dacă duminica n-am fi împreună cu frații și n-am vesti moartea Domnului? Oare nu credem că Domnul ne așteaptă duminică de dumini-că ca să-i aducem ceva?

Concluzii

Chiar dacă în Biblie nu există o recomandare directă și precisă ca să frângem pâinea duminica, găsim totuși multe indicații din care putem recunoaște că duminica este ziua cea mai potrivită pentru aceas-ta. Și practica primilor creștini indică spre ziua de duminică. Duminica este ziua unui

nou început, ziua învierii Domnului, și de aceea este potrivit să vestim în acesta zi moartea Sa, care a făcut posibil acest început.

Întrebarea 5: Cine ia parte la frângerea pâinii?

Probabil, nicio întrebare nu este așa de actuală ca aceasta. Ce durere trebuie să fie pentru Domnul nostru faptul că din această întrebare s-au creat neînțelegeri și chiar despărțiri între cei credincioși! Trebuie să fie așa? Este Biblia atât de complicată, încât să ajungem la concluzii așa de diferite? Nicidecum! Nu depinde, de fapt, de noi că nu știm să distingem clar voia lui Dumnezeu? Suntem gata să cercetăm fără nicio rezervă și fără nicio prejudecată ceea ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la aceasta? Departă de mine gândul de a-i judeca pe aceia care privitor la această întrebare au ajuns la o altă înțelegeră a Scripturii. Noi îi iubim și îi prețuim pe frații noștri și sunt mulți de la care în ce privește viața noastră practică și dăruirea noastră față de Domnul avem foarte multe de învățat. Și totuși, avem responsabilitatea să prezentăm ce ne arată Cuvântul lui Dumnezeu în legătură cu această întrebare.

Este un lucru al Domnului

Un răspuns foarte simplu și evident la întrebarea: Cine ia parte la frângerea pâinii? ar fi: „Fiecare să se cerceteze pe sine însuși, și așa să mănânce” (potrivit textului din 1 Corinteni 11.28). Deci, este o problemă absolut personală și fiecare hotărăște dacă ia parte sau nu la frângerea pâinii. Cine vine cu astfel de argumente, trece cu vederea faptul că la frângerea pâinii există două laturi, și anume Cina de aducere aminte (1 Corinteni 11) și Masa Domnului (1 Corinteni 10). În 1 Corinteni 11 nu este vorba de a lua parte (de a participa) la frângerea pâinii, ci de modul în care frângem pâinea. Trebuie să remarcăm că alternativa după ce cineva s-a judecat pe sine însuși nu este: și așa să ia parte sau nu, ci consecința este „și așa să mănânce din pâine” (versetul 28). Deci, aici este vorba despre un credincios care ia parte la frângerea pâinii, dar care trebuie să se verifice atent dacă poate să o facă într-un chip vrednic sau dacă sunt lucruri pe calea lui pe care trebuie să le îndepărteze.

1 Corinteni 10 ne arată clar că, pe lângă responsabilitatea noastră personală, există și una comună. Este vorba de a face cunoscută părtășia noastră cu Domnul și unii cu alții. Astfel, nu poate să ne fie indiferent cu cine frângem pâinea. Apostolul Pavel spune de două ori adunării din Corint: „nu puteți” (versetul 21). Sunt lucruri care nicidecum nu pot fi puse în legătură cu Masa Domnului și care reprezintă o piedică pentru a lua parte la frângerea pâinii. Din păcate, există situații în care credincioșii nu pot savura privilegiul de a frânge pâinea, pentru că au căzut în păcat. Cu astfel de

credincioși nu putem avea părtășie la Masa Domnului, pentru că este vorba de cinstea Domnului.

Tot astfel, cine subliniază numai responsabilitatea personală, trece cu vederea faptul că numai Domnul are dreptul să hotărască cine ia parte sau nu la frângerea pâinii. Nicio organizație ecleziastică, niciun consiliu de frați și nici măcar o singură persoană nu poate să decidă acest lucru. Am văzut mai înainte că este vorba despre Masa Domnului și despre Cina Domnului. Nu este nici masa, nici cina noastră, nu este nici masa sau cina vreunei biserici și nici masa sau cina vreunor frați, ci este masa Lui și cina Lui. El nu este doar Cel la care ne gândim, ci El este și Cel care invită, gazda. De aici reiese că numai El singur hotărăște cine va lua parte la masa Sa; iar gândurile Lui cu privire la aceasta ne sunt arătate în Cuvântul Său.

Cuvântul lui Dumnezeu, prin limbajul său figurat, este foarte sugestiv și impresionant. Nu este greu să înțelegem că Domnul hotărăște cine are voie să vină sau nu la Masa Lui. Este oare altfel în viața cotidiană? O gazdă are dreptul să invite la masa sa pe cine vrea ea. Pot eu oare să invit la masa fratelui sau a vecinului meu? Eu pot să invit la masa mea, în casa mea pe cine vreau eu, și nimeni nu are vreun drept să intervină. Dar la masa altuia, eu nu pot să fac invitații. De aceea ar trebui să înțelegem foarte bine că duminica nu venim la masa noastră, nici la cina noastră, ci la Masa Domnului și la Cina Domnului.

Responsabilitate transmisă

Se ridică acum întrebarea: Dacă Domnul este Cel care hotărăște cine ia parte la frângerea pâinii, atunci de ce se vorbește despre o „acceptare” la Masa Domnului de către o adunare locală? Expresia „acceptare” la Masa Domnului nu apare, de fapt, în Biblie.

Mai întâi remarcăm următorul fapt: nu orice expresie care nu este folosită în Biblie, trebuie neapărat să indice spre ceva ce nu există. Folosim o mulțime de expresii care nu sunt folosite direct în Biblie, de exemplu trinitatea lui Dumnezeu. Faptul că această expresie nu apare, nu înseamnă că lucrul în sine nu există. Tot așa stau lucrurile cu expresia „acceptare la Masa Domnului” sau „primire la frângerea pâinii”.

Cine primește (admite) pe cineva la Masa Domnului? Adunarea locală și nimeni altcineva! Această expresie nu este deloc în contradicție cu constatarea făcută înainte, și anume că Domnul hotărăște cine ia parte la frângerea pâinii. Adunarea locală trebuie să vegheze cui să-i fie permis să ia parte sau nu la frângerea pâinii după criteriile Bibliei. Motivația pentru această expresie (la prima vedere absolută) ne-o dă chiar Domnul Isus, pentru că El a transmis adunării locale responsabilitatea de a primi la frângerea pâinii.

Revenim la Matei 18, unde Domnul Isus le spune ucenicilor Săi în versetul 18: „Adevărat vă spun, ori-ce veți lega pe pământ, va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat în

cer." Fără să ne preocupăm în amănunt cu acest verset, vrem să ne amintim de punctul de plecare al învățăturilor Domnului. Este vorba despre faptul că existau neînțelegeri între frați: „Dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta” (versetul 15). O asemenea situație între credin-cioși ar trebui înlăturată și rezolvată. Dacă acest lu-cru nu este posibil, atunci situația trebuie adusă îna-întea adunării. Doresc să arăt acum că în Matei 18 este vorba numai despre adunarea locală o expresie a întregii Adunări -, pentru că pur și simplu este im-posibil ca o asemenea situație ca cea descrisă aici să fie adusă înaintea întregii Adunări de pe pământ. Adunarea dintr-o localitate trebuie să ia o decizie. Dacă respectivul nu ascultă de adunare, atunci ea trebuie să acționeze. Aici, Domnul Însuși îi dă împu-ternicire să lege și să dezlege. A lega înseamnă aici că păcatul este legat de acel frate. 1 Corinteni 5.6-8 ne arată că acest „a lega” are consecințe practice, și anume că respectivul trebuie să fie exclus (versetul 13), adică nu mai are parte de privilegiile credincio-șilor deci nici la frângerea pâinii. Și în 1 Corinteni 5 se apelează la responsabilitatea adunării din Corint. Bărbatul care acolo devenise desfrânat, putea să se verifice și să se judece pe sine cum dorea el, dar adunarea era chemată să acționeze. Așa este după gândurile lui Dumnezeu.

Un alt exemplu avem în Apocalipsa 2. Cele șapte scrisori sunt adresate către șapte adunări locale, și acolo este vorba, în special, despre responsabilitatea lor. În ciuda criticii pe care Domnul trebuia să o aducă adunării din Efes credincioșii de acolo pă-ră-siseră dragostea dintâi El totuși poate lăuda următoarele: „Știu faptele tale... și că nu poți să suferi pe cei răi” (Apocalipsa 2.2). Probabil, în adunarea din Efes erau din aceia care s-au dovedit a fi „un rău” și care n-au fost suportați de ceilalți. Aici nu este vorba de „rău” ca lucru în sine, ci „rău” ca om. Adunarea din Efes avea responsabilitatea să fie atentă și să vegheze asupra lor și ea a corespuns în întregime res-ponsabilităților pe care le avea.

Dovezi din Vechiul Testament

Acest principiu din Noul Testament îl găsim ade-verit în Vechiul Testament, de exemplu, dacă ne gândim la paznicii a căror lucrare era să fie atenți la cine intra în cetate sau în templu sau cine părăsea ce-tatea sau templul. Găsim descrisă această funcție a unui paznic tocmai în legătură cu cetatea lui Dumne-zeu, Ierusalim. Ierusalimul era locul unde Dumne-zeu, potrivit promisiunii Sale, a lăsat ca numele Său să locuiască. Acolo era templul. Acolo I se aducea lui Dumnezeu închinarea. Ierusalimul, ca și templul casă a lui Dumnezeu sunt imagini elocvente ale Adunării. Versetele pe care le voi cita, arată clar că responsabilitatea adunării locale constă în a deschide porțile (adică primirea unei persoane care dorește să fie primită la frângerea pâinii) sau a închide porțile (adică neprimirea unei persoane care dorește să fie primită la frângerea pâinii). O latură este pozitivă, cealaltă este negativă.

1) Isaia 26.1-2: „Avem o cetate tare; Dumnezeu ne dă mântuirea ca ziduri și întărituri. Deschideți porțile, ca să intre poporul cel drept"

2) 2 Cronici 23.19: „A pus uşieri la porțile casei Domnului, ca să nu intre vreo persoană necurată în vreun fel."

Tocmai acestea sunt principiile potrivit cărora do-rim să acționăm. Dorim să deschidem porțile când Domnul le deschide și dorim să le închidem când El le închide.

Criterii biblice

Întrebarea pe care ne-o punem, este: După ce criterii ne ghidăm, pentru ca cineva să fie primit la Masa Domnului? Sau altfel spus: Ce etaloane pune Domnul, ca cineva să poată lua parte la frângerea pâinii? Există câteva condiții care trebuie îndeplini-te, respectiv anumite piedici care fac imposibilă pri-mirea la frângerea pâinii. Încă o dată: Nu noi suntem cei care stabilim criteriile, ci Domnul.

Prima condiție: viața nouă

Prima cerință a Bibliei este ca persoana care ia parte la frângerea pâinii, să fie un mădular al Trupului lui Hristos. Mai înainte am văzut că la frân-gerea pâinii exprimăm părtășia noastră cu Domnul Isus și unii cu alții. Cum ar putea face aceasta un ne-credincios, care nici nu este pus în această părtășie? Imposibil! „Noi, care suntem mulți, suntem o singu-ră pâine, un singur trup" (1 Corinteni 10.17), scrie Pavel, iar prin „noi" se referă numai la credincioșii care sunt pe acest pământ. „Mulți" sunt fără îndoială mădulele Trupului lui Hristos. De aici reiese clar că numai un credincios poate lua parte la frângerea pâinii. Putem să frângem pâinea numai cu un creștin născut din nou, care are viață din Dumnezeu și, prin primirea Duhului Sfânt, a devenit un mădular al Tru-pului lui Hristos. A frânge pâinea cu un necredincios cum, din păcate, se practică în multe biserici creș-tine este evident împotriva Cuvântului lui Dumne-zeu. A fi „mădular al Trupului lui Hristos" nu în-seamnă să fii „membrul" unei anumite biserici, al unei comunități sau al unei organizații. Biblia nu recunoaște faptul de „a fi membru". A pune drept condiție „a fi membru" al unei comunități creștine pen-tru a lua parte la frângerea pâinii este total împotriva gândurilor lui Dumnezeu. Cel care ia parte la frânge-rea pâinii trebuie să aibă viață din Dumnezeu.

Desigur, nu este fără însemnătate nici faptul că în momentul în care a fost instituită Cina de către Dom-nul nostru, vânzătorul Iuda, care nu avea viața nouă în el, nu mai era prezent, ieșise. Dacă cercetăm cu aten-ție relatările din cele patru evanghelii, nu putem ajun-ge la altă concluzie. Invitația Domnului „să faceți lucrul acesta în amintirea Mea" se adresa în exclusivitate ucenicilor care aveau viață din Dumnezeu.

Deci, o adunare locală va întreba în primul rând persoana care își exprimă dorința de a lua parte la frângerea pâinii, dacă are sau nu viață din Dumnezeu. Desigur, nu putem privi în inimă, dar Dumnezeu ne dă câteva posibilități de verificare, pentru că putem observa roadele pe care le aduce viața nouă (Matei 7.20). Rода vieții veșnice este în primul rând iubirea față de Dumnezeu, adică ascultarea față de El și, în al doilea rând, iubirea față de frați (1 Ioan 5.2). Pe acești doi stâlpi de bază se întemeiază viața cea nouă. Noi nu putem vedea dacă cineva spune sau nu adevărul, dar putem observa dacă cineva dorește să fie ascultător față de Cuvântul lui Dumnezeu și să-L iubească pe Dumnezeu și dacă cineva își găsește plăcerea în a fi cu cei credincioși. Dacă, de exemplu, vedem că cineva, care mărturisește că este născut din Dumnezeu, nu se interesează de Dumnezeu și de Cuvântul Său, ci este mai degrabă împreună cu prietenii săi necredincioși, atunci punem sub semnul întrebării mărturisirea lui. Bineînțeles, numai Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Lui, iar dacă cineva se depărtează de fărâdelege, putem vedea și noi acest lucru (a se vedea 2 Timotei 2.19). Noi recunoaștem după roade, și numai după aceea ne putem forma o părere.

A doua condiție: curăție morală

A doua cerință, pe care ne-o prezintă Cuvântul lui Dumnezeu, este: cine dorește să ia parte la frângerea pâinii trebuie să fie eliberat de orice rău moral vizibil. Această condiție se poate deduce ușor din învățăturile din 1 Corinteni 5. În adunarea din Corint era un om care avea pe soția tatălui său. Biblia numește fără echivoc asemenea păcate ca fiind desfrânare. Mai mult decât atât, era „o astfel de desfrânare, care nu este nici chiar la păgâni” (versetul 1). Lumea de care erau înconjurați corintenii, luase cunoștință de acest lucru, dar credincioșii din Corint au ignorat acest rău. „Și nu v-ați mâhnit mai degrabă, pentru ca cel care a comis fapta aceasta să fi fost dat afară din mijlocul vostru” (versetul 2). Deci, Pavel a așteptat două lucruri. În primul rând, corintenii trebuiau să înțeleagă ceea ce I s-a făcut Domnului, pentru că această persoană lua parte la frângerea pâinii; în al doilea rând, nu au acționat astfel încât respectivul să fie dat afară din mijlocul lor, adică respectivul să nu mai aibă voie să ia parte la Masa Domnului.

Motivația care urmează, adevărește acest principiu important, și anume că nu este deloc indiferent cu cine frângem pâinea. Pavel scrie: „Nu știți că puțin aluat dos-pește toată plămădeala? Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, după cum și sunteți, fără aluat” (versetele 6-7). În ce privește poziția lor, ei erau fără aluat, dar în ce privește practica lor, prin faptul că un desfrânat lua parte la Masa Domnului, erau întinați. Răul acestui om este comparat cu „aluatul” care a dospit toată plămădeala, adică adunarea din Corint a fost întinată în întregime. Legătura nemijlocită cu răul întinată acest principiu este foarte evident aici. În Noul Testament, aluatul este o imagine a unui rău nejudicat. Așa ceva nu poate fi admis la Masa Domnului, pentru că toți

ceilalți care iau parte la frângerea pâinii s-ar întina.

Versetul 9 ne cere să nu avem niciun fel de legă-tură cu acela care s-a făcut vinovat de un asemenea păcat. Aceasta se referă în primul rând la părtășia în domeniul social (potrivit versetului 11, cu un aseme-nea om nici nu trebuie să mâncăm), dar cu atât mai mult la părtășia la Masa Domnului. În versetul 11 ni se explică apoi că răul nu se referă numai la necurăție morală, nu este vorba numai despre desfrânare, ci se referă și la abateri morale în care poate să trăiască un credincios. Astfel, sunt amintite câteva: lăcomie de bani, idolatrie, defăimare, beție. Este clar că această enumerare reprezintă numai câteva exemple, iar lista nu este nici pe departe completă. Dar principiul este clar: la Masa Domnului nu putem avea părtășie cu cei care trăiesc într-un rău moral, adică cu cei care se dovedesc a fi dintre aceia care trăiesc într-un păcat moral. Și acest aspect trebuie cercetat cu atenție înainte ca cineva să fie primit la Masa Domnului.

A treia condiție: curăție în învățatură

A treia cerință, pe care ne-o arată Dumnezeu în Cuvântul Său, se referă la învățatură. O condiție obliga-torie pentru a lua parte la frângerea pâinii este aceea că cei care iau parte trebuie să fie liberi de orice învăță-tură rătăcită, adică să nu aibă învățatură rătăcită și nici să nu o vestească. Aceasta o recunoaștem din Galateni 5. În adunările din Galatia veniseră niște bărbați care învățau lucruri false și care doreau să-i convingă pe credincioșii dintre neamuri că și ei ar trebui să fie circumciși. Prin aceasta era pusă sub semnul întrebării valabilitatea deplină a lucrării Domnului Isus. Pavel atacă dur aceste învățături false cu cuvinte clare și îi avertizează pe galateni de acestea. Remarcabil este în acest context versetul 9, unde se spune: „puțin aluat dospește toată plămădeala” (Galateni 5.9). Acesta ne conduce înapoi în 1 Corinteni 5, unde am găsit o ex-presie asemănătoare în legătură cu răul moral. Fie că este vorba de rău în învățatură, fie că este rău moral, dacă acest lucru este cunoscut și îngăduit de către adu-nare, el duce la întinarea tuturor acelor care iau parte la frângerea pâinii. Cine atacă fundamentele creștinis-mului cu învățături rele și false nu își are locul la Masa Domnului.

În acest context ar trebui să ținem seama și de în-vățăturile din a doua epistolă a lui Ioan. Acolo este vorba despre oameni care vin și nu aduc „învățătura lui Hristos” (versetul 9). Acolo este vorba concret despre o învățatură rătăcită cu privire la Persoana Domnului și Mântuitorului nostru și cu privire la lu-crarea Lui de la cruce. Suntem chemați ca pe o ase-menea persoană să nu o primim în casă și nici măcar să nu o salutăm, iar motivul este remarcabil: „căci cine îl salută, participă la faptele lui rele” (versetul 11). Deci, cine salută și primește un învățător fals, acela se identifică cu lucrarea sa rea. Să ne gândim că a mânca împreună din pâine este expresia cea mai înaltă a părtășiei noastre unii cu alții. Este inadmi-si-bil ca persoana care are gânduri false cu privire la Persoana

Domnului și la lucrarea Sa și le învață, să ia parte la frângerea pâinii.

Învățătura rătăcită poate avea multe fațete, pe care le găsim astăzi răspândite în creștinism. De exemplu, există unii care neagă că Domnul Isus este Fiul veșnic al lui Dumnezeu; alții pun la îndoială umanitatea Sa. Alții învață că Domnul ar fi venit în firea păcătoasă și deci ar fi putut să păcătuiască.

Susținerea cu tărie a valabilității lucrării de izbăvire de pe cruce ține de „învățătura lui Hristos”. Dacă, de exemplu, cineva susține că pe lângă lucrarea Domnului trebuie să facem și fapte bune ca să fim mântuiți, atunci aceasta este o învățătură fundamental greșită. De asemenea învățătura universalistă, care spune că la sfârșit toți oamenii vor fi mântuiți, nu este în concordanță cu „învățătura lui Hristos”. De asemenea, este de lepădat și învățătura potrivit căreia se susține faptul că un credincios poate să-și piardă mântuirea. Asemenea învățături în mijlocul unei adunări locale sunt precum aluatul care dos-pește toată plămădeala. Este imposibil ca asemenea oameni, chiar dacă ar fi născuți din nou, să fie pri-miți la Masa Domnului și să frângă pâinea cu noi.

A patra condiție: nici un fel de legături întinate

A patra condiție, pe care ne-o prezintă Domnul în Cuvântul Său, se referă la relațiile noastre în slujba Domnului, adică la legăturile celor care iau parte la frângerea pâinii. Întrebarea este: Dacă un creștin este curat din punct de vedere moral și al învățaturii, este el întinat prin legăturile greșite în slujba pentru

Dumnezeu? Răspunsul Bibliei este tranșant: Da! Legături greșite, adică părtășie în slujba lui Dumnezeu cu necredincioși, cu un rău moral sau de învățătură întinează atât persoana care are aceste legături, cât și adunarea cu care această persoană frânge pâinea. Orice legătură cu răul întinează. Aceasta este învățătura clară a Bibliei.

Învățături din Noul Testament

Ne întoarcem la 1 Corinteni 10. Corinteni s-au în-tors de la idoli la Dumnezeu. Totuși, au crezut că au libertatea să ia parte în continuare la jertfele închinare idolilor, care, de fapt, erau aduse demonilor, fără ca aceasta să influențeze cumva părtășia la Masa Domnului. Ei nu doreau nicidecum să aibă părtășie cu demonii, dar se gândeau că în cadrul libertății creștine ar avea posibilitatea să ia parte la aceste jertfe păgâne. Pavel le explică foarte clar că, prin faptul că luau parte practic la ritualuri de jertfire, veneau în părtășie lă-untrică cu demonii, care stăteau în spatele acestora.

Participarea practică la un lucru înseamnă identi-ficare cu lucrul în sine (a te identifica înseamnă

a te face una în interiorul tău). Corintenii au trecut cu ve-derea acest lucru. A avea „părtășie cu demonii” (ver-setul 18) și în același timp a mărturisi prin frângerea pâinii „părtășia trupului lui Hristos” (versetul 16) sunt două lucruri care nu se potrivesc unul cu celălalt. Prin folosirea cuvântului „părtășie” se exprimă faptul că printr-o acțiune exterioară venim în părtășie launtrică cu lucrul în sine.

Aceasta ne conduce la locul amintit deja din a doua epistolă a lui Ioan. A-l primi și a-l saluta pe un învățător fals vor avea ca urmare participarea la lu-crările sale rele, adică a avea părtășie cu ele. Acest lucru nu înseamnă nicidecum că noi avem o poziție pozitivă față de învățăturile sale, adică le aprobăm sau le preluăm. S-ar putea ca nici să nu fim de acord cu ele, dar avem totuși părtășie cu acestea, dacă îl primim pe învățătorul fals sau chiar doar îl salutăm. Prin aceasta arătăm că Persoana Domnului nostru, a cărei slavă a fost atacată prin învățatura rătăcită, ne este indiferentă.

Concluzia este: dacă am părtășie cu un învățător fals, atunci mă întinez, chiar dacă eu personal nu accept învățatura lui.

Un alt punct de sprijin la această întrebare avem în Apocalipsa 18. Desigur, aici nu este vorba despre credincioșii din timpul harului, dar principiul ar pu-tea fi transpus. Dumnezeu atenționează poporul Său cu privire la zilele viitoare privind părtășia cu răul din Babilon și spune: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu pri-miți din pedepsele ei” (versetul 4). Dacă nu vor face aceasta, atunci vor veni în părtășie cu răul care este practicat acolo. Și în 2 Ioan 11, ca și în Apocalipsa 18.4 sunt folosite pentru „a lua parte” cuvinte gre-cești, care au înțelesul „să ai parte împreună” sau „să posede ceva în comun”. Și cuvântul grecesc care este folosit în 1 Corinteni 10.16 pentru „părtășie” are același înțeles. Este același cuvânt pe care îl găsim și în 1 Ioan 1.3, unde citim că „părtășia noastră este chiar cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos.”

2 Timotei 2 oferă și mai multă lumină asupra aces-tei întrebări. Acolo, Pavel compară creștinătatea cu o casă mare, în care sunt vase de cinste și de ocară. Va-se de ocară pot fi și credincioși, și necredincioși. Care este îndemnul acolo? „Dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de cinste.” Oricât de greu ne-ar fi în unele cazuri, trebuie totuși să ne despărțim de „va-sele de necinste”, ca să nu fim personal întinați.

Ajungem astfel la următorul rezultat: Dacă un credincios ia parte la o oarecare masă în creștinătate, unde știe că se practică sau se învață sau sunt îngă-duite (adică nu sunt osândite) lucruri care sunt împo-triva Cuvântului lui Dumnezeu, el se face una cu toate lucrurile care sunt prezente acolo, chiar dacă el personal se distanțează de ele. Aceasta este întinarea prin legături, pe care Cuvântul lui Dumnezeu o con-damnă foarte clar.

Învățăături din Vechiul Testament

Principiul întinării prin legături, prezentat în Noul Testament, este confirmat în Vechiul Testament. Timpurile se schimbă, dar gândurile și principiile lui Dumnezeu despre Casa Sa rămân neschimbate. Principiul de bază este: „Sfințenia este podoaba casei Tale, Doamne, în veci” (Psalm 93.5).

O ilustrare clară găsim în Iosua 7, deși ea este generală. Acan a păcătuit și a acționat împotriva poruncii lui Dumnezeu, deși poporului i-a fost interzis în mod explicit să ia din prada din Ierihon. Dar cum exprimă Biblia aceasta? „Fiii lui Israel au păcătuit cu privire la lucrurile date spre nimicire” (Iosua 7.1), iar Dumnezeu îi spune lui Iosua: „Israel a păcătuit... au luat din lucrurile date spre nimicire” (Iosua 7.11). Păcatul unuia a devenit astfel păcatul întregului popor până când au îndepărtat păcatul din mijlocul lor. Așa este și astăzi: dacă cineva păcătuiește, iar acest lucru devine cunoscut, atunci adunarea trebuie să acționeze, altfel ea se face vinovată.

Acest lucru este foarte bine ilustrat în Leviticul 7, versetul 11, unde este vorba despre „legea jertfei de pace”, o imagine foarte potrivită despre ceea ce facem noi la Masa Domnului. Jertfa de pace este o imagine despre părtășia pe care noi o exprimăm la frângerea pâinii (1 Corinteni 10.18). Cine avea voie să mănânce din jertfa de pace? Fiecare israelit curat avea dreptul să mănânce din ea, dar existau excepții. „Dar cel care, găsindu-se în stare de necurăție, va mânca din carnea jertfei de pace, care este a Domnului, să fie nimicit din poporul său. Și cine se va atinge de ceva necurat, fie de vreo necurăție omenească, fie de un animal necurat, fie de o altă întinăciune, și va mânca din carnea jertfei de pace, care este a Domnului, să fie nimicit din poporul său” (versetele 20, 21). Aceste lucruri sunt foarte clar exprimate.

În versetul 20 este vorba despre necurăția personală. Aceasta am constatat-o în 1 Corinteni 5 și în Galateni 5. Dacă cineva este un rău din punct de vedere moral sau al învățăturii, nu poate să ia parte la frângerea pâinii. Dar în versetul 21 se vorbește despre „a atinge”. Aceasta ne duce cu gândul la întinăciunea prin legături. Un israelit putea să fie curat în sine însuși, dar dacă atinge ceva necurat, nu avea voie să mănânce din jertfa de pace. Tocmai acest lucru l-am găsit și în Noul Testament.

Cităm și un cuvânt din profetul Hagai care, trimis de Dumnezeu, pune următoarea întrebare înaintea rămășiței poporului: „Dacă poartă cineva în poala hainei lui carne sfințită și atinge cu haina lui pâine, mâncare gătită, vin, untdelemn, sau o mâncare oarecare, lucrurile acestea vor fi sfințite?» Preoții au răspuns: «Nu.» Și Hagai a zis: «Dacă se atinge cineva necurat prin atingerea de un trup mort, de toate aceste lucruri, vor deveni ele necurate?» Și preoții au răspuns: «Vor fi necurate»” (Hagai 2.12-13). Pune un măr putred lângă nouă mere sănătoase. Va deveni cel putred sănătos? Nicio dată! Ci cele nouă sănătoase vor putrezi!

Există cerințe ale Domnului nostru cu privire la cine poate lua parte la Masa Domnului și cine nu. Adunarea are responsabilitatea să vegheze ca aceste cerințe să fie respectate. Important este ca noi să nu adăugăm nicio cerință, adică să nu trecem peste ceea ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu și nici să nu luăm nimic din el. Este clar că în unele cazuri avem nevoie de multă înțelepciune, har și călăuzire prin Duhul Sfânt.

Încă două întrebări practice

1) Este botezul o condiție pentru a putea lua parte la frângerea pâinii?

Cugetând asupra botezului creștin am văzut că el are de-a face cu drumul nostru personal, în timp ce întrebarea privitoare la frângerea pâinii se referă la calea noastră comună.

Există o concluzie practică asupra căreia trebuie să reflectăm. Cum poate cineva, care, în ceea ce privește calea sa personală în urmarea Domnului său, nu își asumă responsabilitatea (lăsându-se botezat), să vrea totuși să ia parte la toate privilegiile alături de cei credincioși la Masa Domnului? De la cel care dorește să ia parte la frângerea pâinii așteptăm ca să dorească să-L urmeze și personal pe Domnul în această lume și să se pună de partea Lui. Regula normală ar fi ca acela care va fi acceptat de adunarea locală la frângerea pâinii, să fie înainte botezat. Deci, în mod normal, botezul premerge frângerii pâinii.

Invers, Biblia nu cunoaște nicio regulă ca cel care este botezat să și ia parte la frângerea pâinii. Pentru această înțelegere și practică, nu există nicio indicație. Botezul, pe de o parte, și frângerea pâinii, pe de altă parte, se referă la aspecte diferite ale vieții unui creștin. În procesul de creștere normală al celui credincios, cel care a fost botezat va avea și dorința de a lua parte la frângerea pâinii.

2) Câți ani trebuie să ai ca să poți lua parte la frângerea pâinii?

Nici la această întrebare nu găsim un răspuns direct în Biblie, dar avem o indicație în 1 Corinteni 10.15. Când Pavel face introducerea despre Masa Domnului, se adresează acelor dintre corinteni cărora le pu-tea atribui calificativul „cu judecată”. În sensul acestui verset, cei „cu judecată” sunt aceia care au înțelepciune și capacitate de judecată. Prin aceasta ar trebui să ne fie clar că cei mici (copiii), care nu au înțelepciune și capacitate de judecată, nu pot lua parte la frângerea pâinii. Desigur, am trece peste cadrul Bibliei dacă am pune ca o condiție obligatorie ca acela, care ar vrea să ia parte la frângerea pâinii, să aibă o înțelegere profundă a gândurilor lui Dumnezeu. Dar trebuie să aibă capacitatea de a înțelege ce se face la frângerea pâinii.

Dincolo de aceasta, am văzut că responsabilitatea îi aparține întregii adunări locale. Cine ia parte la Masa Domnului trebuie să fie în stare să-și dea seama de consecințele acestei responsabilități și să fie pregătit ca și el, la rândul său, să poarte această responsabilitate comună. Deci, nu este

posibil să fixăm o vârstă pentru aceasta. În funcție de creșterea spirituală personală a fiecărui credincios, vârsta poate să oscileze.

Concluzii

Numai Domnul Însuși poate să hotărască cine ia parte la frângerea pâinii și cine nu. El a atribuit adunării locale responsabilitatea pentru aceasta. Ea este singura care poate să dea acceptul cuiva să ia parte la frângerea pâinii potrivit criteriilor biblice. Aceste criterii sunt:

1) Fiecare persoană care ia parte, trebuie să aibă viață din Dumnezeu. Este imposibil ca oamenii ne-credincioși să fie primiți la Masa Domnului.

Cine ia parte la frângerea pâinii nu trebuie să trăiască în rău moral (necurăție); altfel, adunarea este întinată prin aceasta.

Cel care ia parte la frângerea pâinii nu are voie să aducă învățătură care atacă slava Persoanei și lu-crarea Domnului Isus.

Cel care ia parte la frângerea pâinii nu are voie să aibă legături greșite, adică să-I slujească lui Dumnezeu în părtășie cu cei necredincioși, în părtășie cu un rău moral sau de învățătură.

Nu vrem să renunțăm la niciunul dintre aceste criterii, dar nici nu avem voie să adăugăm altele care trec peste ceea ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său.

Întrebarea 6: Cum frângem pâinea?

După ce am înțeles cine ia parte la frângerea pâinii, acum ne vom ocupa cu modul în care putem exercita acest privilegiu.

Ca răspuns la această întrebare importantă, ne putem baza pe textul din 1 Corinteni 11.17-34. Acest pasaj nu tratează întrebarea cine poate să ia parte la frângerea pâinii, ci în ce mod, adică cum putem lua parte la frângerea pâinii.

Această întrebare se referă la responsabilitatea personală a fiecărui credincios în parte, și anume cum să ia parte la frângerea pâinii. Dacă până acum ne-am preocupat cu responsabilitatea comună a adunării locale, dorim de acum încolo să ne preocupăm cu responsabilitatea personală a celui care frânge pâinea.

Fiecare credincios are această responsabilitate personală, de la care nu se poate sustrage. 1 Corinteni 11.28 vorbește clar despre faptul că fiecare trebuie să se cerceteze pe sine însuși și așa să mănânce.

În chip vrednic

La întrebarea cum să ia parte un credincios la frângerea pâinii, putem răspunde cu o singură propoziție: Într-un chip vrednic! Corintenilor li s-a reproșat că unii din ei mâncau și beau într-un chip „nevrednic”. Acest comportament greșit a fost muștrat de apostolul Pavel, pentru că nu era în concordanță cu ceea ce se exprimă prin frângerea pâinii. A mânca și a bea într-un chip nevrednic poate să aibă ca urmare faptul că ne facem vinovați de trupul și de sângele Domnului, iar prin aceasta ne atragem o judecată temporară în căile de cârmuire ale lui Dumnezeu.

Mai întâi ne punem întrebarea: Ce ne face vrednici ca să luăm parte la frângerea pâinii? Această întrebare este importantă. Din naștere, nu suntem vrednici. Trebuie să observăm că nu o viață bună ne face vrednici, ci numai sângele vărsat pe Golgota al Mielului lui Dumnezeu. Prin lucrarea Domnului nostru de pe cruce am fost făcuți vrednici. Golgota este temelia vredniciei noastre înaintea lui Dumnezeu. Un slujitor al Domnului spunea odată: „Noi ținem sus dreptatea și sfințenia lui Dumnezeu și ne învăluim în harul de pe Golgota. Așa devenim vrednici.” Acest principiu este de mare importanță și ne dă siguranța că am fost primiți de Dumnezeu. Nu trebuie să trăim în frică și temere de luni până duminică, dacă suntem sau nu vrednici, ca să luăm Cina Domnului. Nu! Vrednicia noastră se bazează pe Răscumpărătorul nostru. Din principiu, noi suntem vrednici prin lucrarea Sa împlinită la cruce.

Apoi vine învățătura din 1 Corinteni 11. Modul în care mâncăm Cina Domnului, ar trebui să corespundă acestei vrednicii. Textul arată că cei din Corint confundau Cina Domnului cu o mâncare normală între frați sau cel puțin o așezau pe aceeași treaptă cu aceasta. Acolo veneau dintre aceia care erau flămânzi și care mâncau până se săturau. Veneau alții cărora le era sete, și beau prea mult. Mai erau din aceia care aveau bani mai mulți decât alții, iar acest lucru îl și arătau, mâncând mai mult decât ceilalți. Se pare că mai erau și alții care veneau când le convenea. Vedem deci la corinteni că era o mare dezordine în ceea ce privea decursul exterior al strângerilor laolaltă. Ei nu diferențiau Cina Domnului de o cină obișnuită; Pavel numește aceasta „a mânca și a bea într-un chip nevrednic”.

Poate gândim că această problemă nu ni se potrivește prea bine, întrucât noi facem diferența între Cina Domnului și o cină obișnuită. Fără îndoială, așa este! Dar noi putem învăța din acestea că decursul exterior al strângerilor laolaltă pentru frângerea pâinii trebuie să fie într-un chip vrednic. Prin aceasta nu vrem să spunem că strângerile noastre laolaltă trebuie să fie artificiale sau formale, închistate în niște cadre fixe, ci, dimpotrivă, ele trebuie să se desfășoare în vrednicie. De această vrednicie ține cadrul exterior, îmbrăcămintea, comportamentul, ținuta etc. În alt loc, Pavel spune: „căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii” (1 Corinteni 14.33) și „dar toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială” (1 Corinteni 14.40). Prin aceasta,

Dumnezeu nu vrea să ne îngrădească, ci El ne dă un cadru în care, sub călăuzirea Duhului Sfânt, ne putem mișca în toată libertatea.

Fiecare să se cerceteze pe sine însuși

Aici ne este prezentat un alt aspect al responsabilității personale. Corinteni au neglijat să se cerceteze în mod individual cu privire la lucrurile lăsate în neorânduială în viața lor. Veneau cu păcate nejudicate și cu lucruri nerezolvate în prezența Domnului, ca să vestească moartea Sa. Acesta este și pentru noi un aspect foarte important. Avem obligația ca întotdeauna să ne punem în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, și în această lumină să verificăm, dacă în viața noastră personală nu este vreun păcat nejudicat. Dacă este, atunci trebuie să-l osândim și să-l mărturisim. Numai așa putem să luăm parte într-un mod vrednic la frângerea pâinii. Dacă mergem la Masa Domnului cu lucruri nejudicate, ne facem vinovați de trupul și de sângele Domnului, despre care vorbesc pâinea și paharul. Este un gând foarte serios.

Este vorba despre o judecată de sine continuă, de-spre o cercetare a faptelor, a cuvintelor, a gândurilor și a motivațiilor. În legătură cu 1 Corinteni 10, am văzut responsabilitatea comună a întregii adunări, care constă în a verifica cu cine frângem pâinea. Adunarea veghează asupra menținerii curăției cu privire la legături. Această verificare din partea adunării se referă numai la cazuri care sunt descoperite și cunoscute. Adunarea nu poate să vadă, să trateze și să osândească un păcat în viața unui credincios atât timp cât acesta este ascuns. Adunarea nu judecă motivele sau gândurile atât timp cât ele nu sunt exteriorizate prin fapte și cuvinte. Dacă în 1 Corinteni 10 se vorbește despre aspectul cine poate frânge pâinea, atunci adunarea judecă după ceea ce se vede și se aude.

În 1 Corinteni 11 este altfel. Când este vorba de-spre aspectul cum frângem pâinea, atunci ne referim și la lucruri pe care numai eu personal le cunosc și nimeni altul nu le știe. În lumina Cuvântului lui Dumnezeu putem și trebuie să verificăm și interiorul nostru, să vedem dacă este ceva și dacă este necesar să-l osândim. Numai atunci putem să venim să mâncăm din pâine și să bem din pahar. Aceasta înseamnă în chip vrednic.

Judecata de sine este un proces profund și nu o chestiune de câteva minute. Judecata de sine nu înseamnă ca duminica în drum spre adunare (sau chiar în timpul orei) să-I spunem repede Domnului ce a fost rău în timpul săptămânii și așa să facem o mărturisire. Desigur, există cazuri când ne comportăm așa, dar dacă aceasta devine regulă, atunci, cu siguranță, suntem superficiali. Trebuie să ne judecăm înaintea Domnului și să primim un simțământ profund despre ce a însemnat fiecare păcat pentru Domnul nostru, atunci când a suferit și a murit pentru păcatele noastre pe crucea de pe Golgota. Fiecare păcat a mărit suferințele Sale pe Golgota. Acest gând stă înaintea

noastră când ne cercetăm căile în lumina Cuvântului Său. O asemenea cercetare nu poate fi niciodată făcută ușuratic și superficial, ci trebuie să fie un exercițiu profund al inimii. Pentru fiecare păcat pe care îl fac, Mântuitorul meu a trebuit să sufere nespus de mult. Fiind conștienți de această realitate, suntem păziți de păcat și devenim mai atenți.

Astfel înțeleasă, judecata de sine este un exercițiu al inimii pe care nu putem să-l facem într-un mod superficial, ci este un exercițiu la care ar trebui să ne supunem zilnic, nu numai duminica.

Dacă facem diferențiere între viața nouă, divină și ceea ce vine din firea noastră veche, atunci El ne iar-tă și noi putem să venim și să mâncăm într-o feri-cită părtășie. Învățătura din 1 Corinteni 11.28 este foarte clară: „și așa să mănânce.” O cercetare nu tre-buie să aibă drept consecință a nu lua parte la frân-gerea pâinii, ci ea trebuie făcută pentru a pune în or-dine lucrurile, pentru ca apoi să venim. Un asemenea comportament este în concordanță cu învățăturile Domnului din predica de pe munte: „Deci, dacă îți vei aduce darul la altar și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului și du-te întâi și împacă-te cu fratele tău; apoi vino și adu-ți darul” (Matei 5.23-24).

Cercetarea personală este o chestiune care trebuie făcută cu toată seriozitatea. Dacă o neglijăm, trebuie să ne așteptăm la consecințe pe care și Pavel le-a prezentat corintenilor. Unii dintre credincioși erau bolnavi, iar alții nu mai trăiau. Deci, Dumnezeu a in-tervenit cu disciplinare și cu o judecată temporară. Acestea pot fi întâlnite și astăzi. Frângerea pâinii este un mare privilegiu, dar în același timp și ceva sfânt, pe care nu-l putem trata superficial. În căile Sale de cârmuire, Dumnezeu trebuie să lucreze cu noi, dacă nu corespundem sfînțeniei la Masa Sa. Dar aceasta nu înseamnă nicidecum că un credincios și-ar putea pierde mântuirea. Aici este vorba despre o ju-decată temporară.

Nu intenționăm să producem teamă în inima cui-va afirmând acest lucru. Domnul ne vede inima, Domnul ne cunoaște motivele. El ne judecă și știe în ce stare interioară venim în prezența Sa. Să nu ne descurajeze gândul responsabilității personale, ci, din contră, el să fie o încurajare pentru o viață dusă într-o sfînțenie practică cu și pentru Domnul nostru.

Concluzii

Pe lângă responsabilitatea comună a unei adunări locale, există și o responsabilitate personală a fiecăruia în parte în ce mod ia parte la frângerea pâinii. Trebuie să ne cercetăm într-o continuă judecată de sine și să curățim lucrurile care nu sunt în concordanță cu sfînțenia Domnului nostru. Această judecată de sine este un proces continuu și nu poate fi limitat numai la ziua de duminică.

Pe lângă aceasta, și decursul exterior al unei strângeri laolaltă pentru frângerea pâinii, și compor-tamentul tuturor participanților trebuie să corespun-dă vredniciei acestui moment.

Dumnezeu ne dă un anumit cadru în care noi putem să ne mișcăm în toa-tă libertatea sub călăuzirea Duhului Sfânt.

Întrebarea 7: Până când frângem pâinea?

Răspunsul la această întrebare este foarte simplu, și anume: „până va veni El” (1 Corinteni 11.26). De-sigur, prin frângerea pâinii nu vestim revenirea Sa, clar o facem totuși știind că El va veni în curând. Un frate a spus odată că în fiecare duminică ar trebui să frângem pâinea ca și cum am face-o pentru prima dată, dar, în același timp, ca și cum am face-o pentru ultima dată. Câtă prospețime, pe de o parte, și câtă solemnitate, pe de altă parte, ar da aceasta străngerii noastre laolaltă!

Când va veni și vom fi la El în slavă, nu vor mai exista semne vizibile. Aceste semne ne-au fost date spre amintire, dar atunci nu vom mai avea nevoie de această amintire, întrucât ea va deveni realitate. Îl vom vedea pe El, pe Domnul și Mântuitorul nostru, și nu vom mai avea nevoie de semne care să ne amintească de El.

Frângerea pâinii este în strânsă legătură cu calea noastră pe acest pământ. Când Dumnezeu a dat copiilor lui Israel Paștele, ei trebuiau să-l mănânce „cu încălțăminte în picioare și cu toiagul în mână”.

Aplicându-l asupra noastră, acest lucru ne face să ne gândim la caracterul nostru de străini și călători. Patria noastră nu este pe acest pământ. Nici măcar localurile în care ne adunăm, nu reprezintă patria noastră, chiar dacă ne simțim bine acolo. Nu! Patria noastră este slava cerească. Dar până vom ajunge acolo, ne adunăm de fiecare dată pentru a vesti moartea Sa. În curând va sosi ziua când Domnul va veni să ne ia la El. Atunci vom auzi glasul pe care Ioan l-a auzit acum 2000 de ani pe insula Patmos: „Suie-te aici” (Apocalipsa 4.1).

Scena înfățișată acolo este impresionantă. Este vorba despre o carte scrisă pe dinăuntru și pe dina-fară pecetluită cu șapte peceti. Apoi se pune întreba-rea: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetele? Și nimeni, nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ nu putea să deschidă cartea, nici să se uite în ea” (Apocalipsa 5.2-3). Ioan a început să plângă, apoi a auzit cuvintele uimitoare: „Iată, Leul din seminția lui Iuda, rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea” (versetul 5). Dar pe cine a văzut Ioan? Un leu? Nu, ci a văzut un Miel ce părea înjunghiat.

Aceasta vom vedea și noi: Mielul lui Dumnezeu. Este Omul proslăvit la dreapta lui Dumnezeu, este Leul din seminția lui Iuda, este marele Biruitor de pe Golgota, dar amintirea că El a suferit și a murit pe cruce ca Mielul lui Dumnezeu nu se va șterge nicio-dată. Vom sta în jurul tronului Mielului. Aici, pe pământ, în timpul pribegiei noastre, putem să ne preo-cupăm cu ceea ce vom face în slavă, din veșnicie în veșnicie, și anume să-L laudăm și să-L binecuvân-tăm pe Mielul lui

Dumnezeu și să-I aducem adorare din inimile noastre. Acum mai avem încă semne vizibile care ne amintesc de El, dar atunci nu vom mai avea nevoie de acestea.

Pe acest pământ simțim lipsa unora când ne strângem ca să vestim moartea Domnului. Dintre cei zece leproși, vindecați de El, numai unul singur s-a întors, iar Domnul pune întrebarea: „Dar cei nouă unde sunt?” În cer, această întrebare nu se va mai auzi. De acolo nu va mai lipsi niciunul. Atunci nu vor mai exista neînțelegeri, certuri sau dezbinări. Împreună Îl vom lăuda și binecuvânta pe Domnul nostru. Numai veșnicia va fi suficientă ca să-I mulțumim într-un chip vrednic pentru ceea ce a făcut El pe Golgota, lucrare prin care L-a gloriificat pe Dumnezeu, iar nouă ne-a câștigat mântuirea.

O ultimă întrebare

Pe parcursul celor șapte întrebări am văzut ce răspunsuri dă Biblia cu privire la frângerea pâinii, a doua acțiune vizibilă, pe lângă botez. Poate, unele lucruri au devenit mai clare, dar întrebarea hotărâtoare care se pune la sfârșit este:

**Ce înseamnă pentru mine Cina Domnului? Ce fac eu cu invitația Domnului când spune:
„Să faceți lucrul acesta în amintirea Mea?”**

Să nu ocolim această întrebare! Poate până acum nu ai luat parte activ la frângerea pâinii. Întreabă-te înaintea Domnului: „**De ce?**” Ești mântuit, știi ce s-a întâmplat pe cruce pentru tine, dar până acum nu te-ai putut decide să dai urmare invitației Domnului Isus. Mântuitorul tău te așteaptă. Duminică de dumi-nică! Poate există lucruri în viața ta care te împiedică să iei parte la Masa Domnului și la care nu vrei să renunți. Pune aceste lucruri pe un taler și dragostea Domnului și dorința Lui pe celălalt. Oare în ce parte se va înclina balanța?

Poate îți ocupi locul la Masa Domnului de multă vreme, dar ai devenit delăsător în ce privește frec-ventarea străngerilor laolaltă. Și pe tine Domnul te așteaptă în fiecare duminică. Care sunt motivele? Vorbește cu Domnul tău despre acestea.

Cuprins

Introducere

Semne materiale (vizibile)

Frângerea pâinii

Nu este mijloc pentru mântuire

Frângerea pâinii în Noul Testament

Două laturi diferite

Pâinea și vinul

Masa Domnului

Întrebarea 1: De ce frângem pâinea?

Primul răspuns: un îndemn

Al doilea răspuns: părtășie cu Domnul

Al treilea răspuns: părtășie unii cu alții

Al patrulea răspuns: vestim moartea Sa

Întrebarea 2: Unde frângem pâinea?

În strânsă legătură cu adunarea locală

Dovezi din Vechiul Testament

Dovezi din Noul Testament

Întrebarea 3: Ce facem la frângerea pâinii?

Nu este o liturghie

Este o slujbă pentru Dumnezeu

Mulțumire

În amintirea Sa

Vestim moartea Sa

A mânca și a bea

Nu este o sărbătoare

Întrebarea 4: Când frângem pâinea?

Practica primilor creștini

Indicații din epistole

De ce duminică?

Întrebarea 5: Cine ia parte la frângerea pâinii?

Este un lucru al Domnului

Responsabilitate transmisă

Dovezi din Vechiul Testament

Criterii biblice

Prima condiție: viața nouă

A doua condiție: curăție morală

A treia condiție: curăție în învățătură

A patra condiție: nici un fel de legături întinate

Învățăături din Noul Testament

Învățăături din Vechiul Testament

Încă două întrebări practice

Întrebarea 6: Cum frângem pâinea?

În chip vrednic

Fiecare să se cerceteze pe sine însuși

Întrebarea 7: Până când frângem pâinea?

O ultimă întrebare